

DOKOŘÁN

LISTOPAD
2019
CENA 48,- Kč

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

ocitáme se v měsíci, kdy se naše vzpomínky (tedy u těch, kteří na to mají věk či chuť) zcela logicky obrací k událostem v naší zemi před 30 lety, jimž se přisoudil název „sametová revoluce“. Jak poetické, jak něžné a jak pravdivé. Jeden z nejvýznamnějších českých spisovatelů Ivan Kříž mi někdy uprostřed osmdesátých let vyprávěl o tom, jak se ve 20. století proměňovaly tresty nepřátelům různých režimů. Od poprav přes tvrdé a pak měkčí vězení k zákazu výkonu práce či k vynucené emigraci. Naznačil, že v budoucnu už nikdo trestán nebude, a měl pravdu... i když, jak se říká: „Nikdy neříkej nikdy...“ zvláště, když si právě dnes čtu zprávy o tom, co se děje ve Španělsku, kde ti, kteří vyhlásili referendum (onen zásadní institut demokracie) o osamostatnění Katalánska, dostali navzdor od 10 do 13 let. Pak se tedy obávám, že je v tom našem světě ledasco navěky možné, a je tedy důležité být neustále ve střehu.

Nechci však psát o trestech, chtěl bych připomenout zásluhy. Chci dnes vzpomenout na to, že to byla právě divadla, která zareagovala na brutální zákrok proti studentům na Národní třídě vyhlášením stávky. Byli to zbití studenti Divadelní akademie v Praze, kteří informovali své profesory (herce, režiséry, výtvarníky a dramaturgy). Ti se s dalšími kolegy na setkání v Realistickém divadle na Smíchově rozhodli vstoupit do stávky.

Já tehdy zrovna v Národním divadle v Praze režíroval hrů maďarského autora Györgyho Spiró *Zahrada*. Premiéra měla být 24. listopadu... Od května 1989 se tam hrála jiná má inscenace, *Ptákoviny podle Aristofana*, kterou napsal Jirka Žáček a hudbu pro ni složil Zdeněk Merta. Z premiéry odešla demonstrativně na protest „středem“ mezi ve stoje aplaudujícím obecnstvem Jiřina Švorcová a přes různá omezení, která diktoval tehdejší ředitel divadla, se inscenace hrála i nadále. Na každé z repríz sedělo mimo vyprodané hlediště na schodech Nové scény cca 200 diváků a patronaci nad tímto úkazem převzali sami hasiči...

Hned další den (18. 11.) proběhlo setkání uměleckého souboru činohry Národního divadla, které rozhodlo o připojení se ke stávce. Rozhodli jsme se, že si budeme s jinými divadly vzájemně pomáhat při různých debatách, které se hned ten večer organizovaly na všech pražských jevištích namísto představení. Chtěli jsme divákům vysvětlit důvody, které nás vedly k rozhodnutí stávkovat, a tedy nehrát. Rozdělili jsme se a ve dvojicích, ve trojicích jsme vyrazili do jiných divadel. Mně bylo společně s Jirkou Štěpničkou „přiděleno“ Divadlo pod Palmovkou. A ono vysvětlování, proč se dnes večer a asi i v dalších dnech nebude na českých a slovenských jevištích hrát, zpočátku vůbec nebylo jednoduché. Docela hodně diváků si ten první večer připadalo podvedeno a mnohdy se (nejenom Pod Palmovkou) nevybíravým způsobem dožadovali svého. Ovšem jak se vyvíjela situace v naší zemi v následujících dnech, bylo ono vysvětlování stále snazší a rozhodnost publika se k nám připojit stále větší... ale o tom se už obecně moc dobře ví. Stejně i o tom, jak to všechno dopadlo.

Ptákoviny... se těsně po revoluci přestaly hrát, protože v Národním divadle převládl pocit, že je zbytečné „kopat do mrtvol“, a *Zahrada* měla nakonec svou premiéru 10. ledna 1990. Zkoušky na novou inscenaci přerušeny nebyly. Profesor Milan Lukeš, tehdejší šéf činohry a následně první polistopadový ministr kultury, zcela správně rozhodl o tom, že přípravné práce mají pokračovat a že se stávka týká pouze večerních představení.

Mnohé se za oněch třicet let změnilo a mnohé zase ne. Podobně jako u těch Žáčkových *Ptákovinách podle Aristofana*:

„Staré se tváří jako nové, což mění leda kolorit.

Vždycky se sčuchnou vyžírkové a usadí se u koryt!“

Mně se po celou tu dobu tak nějak nepříjemně a opakovaně do hlavy vkrádá ještě myšlenka, že mnozí lidé nám, divadelníkům, dodnes nemohou odpustit to, co jsme tehdy zažehli. A že se to odráží v tom, jak se s živou kulturou v naší zemi nakládá, jak se o ni dbá a jak je podporována...

Za všechny kolegy z Městského divadla Brno
se na shledanou s vámi těší

Stanislav Moša, ředitel MdB

P.S.: ...minule jsem žehnal na to, jak nový ministr kultury pohořel při projednávání rozpočtu na příští rok právě ve vztahu k živé kultuře. Je spravedlivé dnes říct, že se mu nakonec (před pár dny) podařilo přesvědčit ministryni financí, aby přece jenom na kulturu ještě něco málo přidala... Dobrá zpráva pro česká divadla, symfonické orchestry, pěvecké sbory i pro Petra Štěpána!

Na konci září proběhla derniéra muzikálu Děsněj pátek.

Petr Gazdík poděkoval souboru za úspěšných 50 repríz,...

... Alenku Antalovou přišly podpořit i dcery...

STALO SE...

... a Kačka Fialová slavila s přáteli a kolegy.

foto: Tino Katoachnil

Dalším hostem pravidelného koncertního programu Zdenek Merta u klavíru byl Ondřej Ruml.

Během jednoho týdne proběhly hned dvě tiskové konference. Nejprve premiéru muzikálu Mamma Mia! novinářům představil Petr Gazdík se svým týmem...

... a následovala tisková konference mysteriózního thrilleru Santinibo jazyk, o které s kolegy poreferoval Stanislav Slovák.

Předposlední říjnový víkend byl opět svatební. Ty divadelní svatby se odebraly na jevišti za zvuků nesmrtelných hitů skupiny ABBA.

Muzikál Mamma Mia! získal od diváků první zasloužené ovace a celý soubor a inscenační tým svůj úspěch oslavoval po premiérových představeních.

Slavnostní premiéru navštívil i překladatel Adam Novák.

Skutečnou svatbu měla naše tisková mluvčí, s níž se nyní budete potkávat jako s Lenkou Kovářikovou. Lence i Ondřejovi moc gratulujeme!

JAROSLAV ZÁDĚRA

Rafael Nadal versus Fabio Fognini 3:6; 6:3; 6:2; 4:6

Těžba ropy v Rusku by do budoucna vzrostla
ve Fukušimě na náměstí se zase srocují lidi
soused odvedle zabil své třetí prase
za názory jednoho se ten druhý v klidu stydí

Na nádraží Keleti už zase staví vlaky
Kerry a Lavrov to jsou šašci taky
a ke každodenní náladě
ač to není nasnadě
zazpívá nám Karel Gott!

Zaorálek jednal v Íránu se svým protějškem Orálkem

Proslov generála vzdušných sil NATO
OSN vyzývá EU
v Arménské ulici v Brně uniká plyn
EU se táže OSN co za to
fórum o bezpečnosti Evropy
v televizi trochu loží staré Bohdalky stín
Mírný vítr ze severozápadu
průměrná mzda a soulož zezadu
A ČEZu se pokloníme za to,
že soud ho ráno zbavil vin
Filosof Halík rozesmívá národ
v humorném pořadu televize Nova
Šest kořalek, tři piva,
kurva ať to stojí za to – a tak ještě jedno
a co ještě zbývá?
V Jemenu uhynulo tele

Poprvé v představování básníků v našich řadách vykoučíme mimo „umělecký soubor“, i když jenom zdánlivě – jevištní mistr Jaroslav Záděra je v našem souboru často využívaným představitelem malých rolí, ostatně je to jeho nepřehlédnutelný zjev, který vévodí plakátu k naší inscenaci *Žebrácké opery*. Kromě toho je ovšem Jaroslav flašinetářem, frontmanem skupiny Děti kapitána Morgana, básníkem a především jedním z posledních skutečných pábitelů, jak se o tom můžete přesvědčit v bilančním rozhovoru s ním na jiném místě tohoto čísla *Dokořánu*.

B | R | N | O |

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

MINISTERSTVO
KULTURY

PARTNEŘI DIVADLA

CARent

Mercedes-Benz

HOŠEK MOTOR

Dopravní podnik města Brna a.s.

Lázně Slatinice
A.D. 1526

INŽENÝRSKÉ, DOPRAVNÍ A POZEMNÍ STAVBY

AUTOCONT

Pavla a Dušan

VITÁZKOVÍ

Možná si dovedete představit, jakou práci mi dalo sehnat manžele Vitázkovy, aby mohl vzniknout tento rozhovor. Když jsem jim totiž zavolala, abych se s nimi domluvila na setkání, tak první návrh zněl: „Tak přijed' k nám večer, až dáme děvčata spát.“ Pochopila jsem, že bude problém. Samozřejmě ráda přijedu i večer, ale přece nebudu ubírat dvěma vytíženým lidem chvíle volna. To jsem si tedy myslela nejdříve. Nakonec jsem zjistila, že vše je ještě trochu jinak a slovo „volno“ v jejich slovníku skoro neexistuje. Nakonec jsem se s nimi sešla s každým zvlášť. Ale věřte mi, bylo to jen tak tak. Pavlínka mi napsala, že příběhne před zkouškou *Mamma Mia!* a budeme mít tak třicet minut. S Dušanem to vypadalo na noční povídání v klubu. Nakonec ale došlo ke změně ve zkouškách na *Santiniho jazyk*, a tak musel Dušan přetrpět mé zvědavé otázky v průběhu svého oběda. S oběma jsme si společně zavzpomínali na jejich začátky, které si (bohužel a bohudík) pamatují. ☺

Pavli, tvoje první velká role byla Desdemona v Othellovi. To za situace, kdy jsi nebyla vystudovaná herečka. Jak jsi k tomu vlastně tenkrát přistupovala?

Pavla: Vše bylo asi kouzlem nechtěného. Byla jsem sedmnáctiletá holka, které vůbec nedocházelo, jaká tíha zodpovědnosti na ni spadla. Když se dnes podívám na sedmnáctiletou holku a uvědomím si to vše zpětně, tak se zhráním a vím zcela určitě, že svému dítěti bych tohle nikdy neudělala! Moje začátky byly velmi zajímavé hlavně v těch maličkostech. Třeba jsem nevěděla, jak upravovat scénář, jak si zatrhávat repliky, že si musím něco barevně vyznačovat. S tím vším mi tenkrát pomáhal Zdeněk Junák. Ale již tenkrát jsem si osvojila svůj přístup k roli, který vlastně používám dodnes. Vše se učím „za pochodu“ a vlastně nechci vědět nic o nějaké herecké technice. Buď své roli rozumím a ztotožním se s ní. A pokud tomu náhodou nerozumím, tak je mi jasné, že ani herecká technika by mi nepomohla. Já jsem vlastně pyšná na fakt, že nejsem vystudovaná herečka. Nedovedu si totiž moc představit, co takovému osmnáctiletému dítěti může škola dát. Pokud nemá ty zkušenosti, o které pak může svůj herecký projev opřít, pak mu přece žádná herecká technika nemůže pomoci. Herecké povolání

je o tom, že přenášíš život na jeviště. A přeneses jen to, co prožiješ. Jestliže herec dokáže naplno prožít nějakou emoci a pak ji následně „prodat“ na jevišti, tehdy to může zaujmout diváka. Ale pokud to neumíš, pak jsou ti herecké školy nanic. **Dušane, ty jsi vystudoval brněnskou JAMU. Ale kdy ses poprvé ocitl na scéně a v jaké roli?**

Dušan: Moji první rolí byl jeden z kočovných herců v Shakespearově *Hamletovi* v Mahenově divadle. Tam jsem se poprvé setkal s Petrem Halberstadtem (*rozhovor probíhal v době intenzivních zkoušek inscenace Santiniho jazyk, pozn. red.*). Kdyby mně někdo tenkrát řekl, že budeme my dva spolu zkoušet činohru v Městském divadle, tak bych se mu smáááááááá. ☺ To bylo snad někdy na začátku mého studia v Brně. A potom přišly *Vlasy*.

Ty naše slavné brněnské Formanovy Vlasy?

Dušan: Kdepak, nejdříve jsem to hrál v Bratislavě, roli Woofa. Ale v Bratislavě se hrála divadelní verze tohoto muzikálu, která je značně odlišná od Formanovy geniální verze. Tam si byly všechny postavy hodně podobné, proto se mi posléze Berger hrál tak dobře. A to byla moje první role zde.

A hned Thálie... Docela impozantní nástup, nemyslíš?

Dušan: Já jsem to bral jen jako hezký úlet. O své nominaci na Thálii jsem se dozvěděl na výletě v Německu, kde jsem byl s Petrem Gazdíkem a Stanem Slovákem, kde mi v nějaké čínské restauraci, kam jsme si zašli na rychlou večeři, zazvonil telefon a oznámili mi, že jsem byl nominován na Thálii. Tak jsem si řekl: No fajn. A to bylo všechno. U nás je to oceňování přece jen trochu jiné než v zahraničí. Neumíme tomu dávat tu váhu, ale ani z jedné strany. Ani ze strany herců – byl jsem oceněn někým, koho si vážím? Ani ze strany druhé – ocenili jsme skvělého herce a teď bude dostávat skvělou práci? Nejsou to Oscari, není to ani Tony Awards. Pro českého herce se nějakou cenou vlastně nic nemění. Je to hezká formalita. Já to spíše vnímám jako cenu pro divadlo, které se tím více zviditelní, a české země se dozví, že by se třeba vyplatilo do tohoto divadla zajet. Ale když se vrátím k brněnskému *Vlasům*, pamatují si, jak jsme z toho byli tenkrát u vytržení! Protože Formanova verze se nikdy nikde předtím v divadle nehrála. Ten jeho famózní konec se záměnou hlavních postav je

Dušanovo kolo

prostě geniální. A ještě bylo naprosto skvělé, že jsme se totiž celá ta bratislavská parta přesunuli do Brna.

Pavli, k tvým posledním životním zkušenostem přibyla role matky. Je to zcela nová etapa pro herečku. Jak se ti vrací do divadla po pěti letech s dětmi?

Pavla: Je pravdou, že jsem do pětatřiceti žila nádherný život spojený s obrovskou svobodou, která mi samozřejmě narozením obou dcer skončila. Ale je to zase úžasná dávkou emocí, spojených se zodpovědností a také pravdivostí sama k sobě. Je to prostě další životní etapa, která se samozřejmě v tom hereckém životě velmi dobře zúročí.

Vý jste vlastně poskytli jedno z děvčat už divadlu, jako hereckou oporu.

Pavla: Ano, ta starší hraje v *Anně Karenině* jedno z těch živých dětí.

Ale já si uvědomuji v divadle obě holčičky?

Pavla: No to je dáno tím, že jsi nás viděla při zkouškách, kdy jsem tu mladší, tehdy dvoutou, musela brát s sebou. Naštěstí je role kněžny Tverské menší, takže se to dalo zvládnout i s Rozárkou v náručí. Tedy na těch zkouškách. © **Jak moc se změnil váš život narozením dvou dětí? Oba velmi vyčerpání herci a do toho dvě malé děti.**

Pavla: Je pravdou, že dříve jsme měli na uče-

ni textu velkou svobodu a mnoho času. Což se samozřejmě výrazně změnilo s narozením dětí. Vidím to teď, kdy jsem naplno vkročila do zkoušek muzikálu *Mamma Mia!*. Přece jen byla *Anna Karenina* tak trochu pro radost. Toho textu nebylo tolik a mohla jsem to zvládnout i s Rozárkou. Ale to se dramaticky změnilo právě s muzikálem *Mamma Mia!*. Je to textově mnohem náročnější, a tudíž mi zbývá čas na učení až pozdě večer, po usnutí obou holčiček. Takže si ukrajuji ze spánku. Nebo v mezičase po odevzdání holčiček do školky do začátku zkoušky si můžu zalézt do šatny a tam se učit. A v tu chvíli si najednou uvědomím, jak je to relativní. Že vůbec někdy existovala doba, kdy jsem snad měla pocit, že toho mám moc. Musím se tomu nyní smát. Zároveň si ale uvědomuji, že divadlo je pro mě pořád úžasná věc a zábava. Uvědomuji si neustále, jak se mám vlastně skvěle, protože dělám práci, která mě nesmírně baví.

Dušane, ty jsi velmi multižánrově vybavený člověk. Hraješ hlavní role jak v činohře, tak v muzikálu. Zároveň se ale dokážeš realizovat v dalších projektech mimo divadlo. Skládáš písně, koncertuješ a ještě dokážeš zorganizovat skvělou charitativní akci, jakou bylo v minulém roce Dušanovo kolo pro Emila (Dušan Vítězek zopakoval starou brněnskou legendu o koláři Birkovi, který během jednoho dne pokácel strom,

Pavla s Michalem Isteníkem v dramatu *Anna Karenina*, režie: Petr Gazdík

udělal z něj kolo a dokutáel ho z Lednice do Brna. Celou akci ukončil koncertem, jehož výtežek byl věnován postiženým dětem z nadace Emil). Divadlo ti už nestačí?

Dušan: Já si myslím, že tohle prostě přijde s věkem. Divadlo je nádherná věc. Ale ono je to trochu pořád to stejné. Čtená, zkoušky, premiéra, čtená, zkoušky, premiéra... Obzvláště muzikál je trochu kolovrátkový. Činohra je přece jen pro herce zajímavější tím, že se může realizovat více duševně. Přece jen je ta tvorba více naplňující a pro mě obsahově rozmanitější. A je skvělé, že naše divadlo vůbec umožňuje hercům tuto rozmanitost a oni nejsou sevřeni pouze v jednom žánru. Nicméně v určité chvíli jsem si uvědomil, že se potřebuji nějak realizovat. Charitativní akce *Dušanovo kolo pro Emila* vyplynula tím pádem z okolností. Do něčeho se pustit sám a nadchnout pro to všechny. Taky jsem celou tu akci končil vlastním koncertem, takže takové vlastní PR na sebe sama – aha, jsem Dušan Vítězek, ultra magor, sportovec, manažer a písničkář. © Prostě se trochu odpojit od Dušana Vítězka z fermanu herce Městského divadla.

Pavli, charitativní projekt Dušanovo kolo pro Emila byl nádhernou akcí. Jak jsi to ale prožívala ty?

Pavla: Samozřejmě jsem na něj byla obrovsky pyšná, ale zároveň jsem o něj měla hrozný

strach. Přece jen je to velký fyzický záprah... ale když si to vezmu zpětně, co to pro něj znamenalo, kolik tomu věnoval času. Vyřídil všechna potřebná povolení, zařadil sponzory, doprovodná vozidla, zorganizovat PR... prostě věnoval tomu snad rok života. A pak to vypuklo... A bylo to pro mě vlastně hrozně krásné... a zároveň strašné, protože ho totiž znám. A vím, že i kdyby měl padnout, tak to prostě nepustí a pojedou dál i za cenu totálního fyzického vyčerpání. Já můžu jen poskytnout ten servis v podobě klidu a první pomoci s hrstí paralenou, kopou teplých dek, kotle čaje a milého slova, plného nadšení a hlavně obrovské pýchy!

Pavli, na tuhle otázku se tě prostě musím zeptat – jak zvládáš ten velký ženský zájem o tvého muže?

Pavla: (s velkým úsměvem na tváři a nadšeně zvolá) Ale já to miluju! Pořád to Dušanovi říkám, že mám ráda všechny ženy, které ho milují. Protože ony mi potvrzují, jak dobře jsem si vlastně vybrala. Pro mě je totiž strašně důležité vědět, že vše, co dělám, dělá nejlépe. A musím říct, že je to také důležité i pro něj. Vždyť se podívej, jaké hraje role! Když někdo hraje Rockového Pána-boha, tak si přece musí věřit. A také musí nějak vypadat!

Pavli, já se řadím mezi jeho obdivovatelky také, to přiznávám. A těch žen kolem mě je více. Čas-

to slychávám větu: „Ať tam hraje Dušan. Ty jeho bříšáky prostě zbožňuju!“

Pavla: Ano, Dušan a jeho bříšáky. ☺ Ale k tomu mám jednu krásnou historku. Dušan potřeboval posít louku u kamaráda, se kterým chvíli choval ovečky. A on kosí zásadně kosou! Ten den bylo hrozně vedro, tak samozřejmě neměl tričko. Vedle toho políčka bydlí starostka té obce, která v tu chvíli seděla u velkého okna, pila kávu a kochala se výhledem ven. Načež přišel její muž a říká jí: „Ty prosím tě, Lído, já bych potřeboval...“ Ozvalo se jen: „Neruš! Vítáček kosí!!!“

Jenže Dušan je také milující otec. O tom mě přesvědčil hned vzápětí, kdy jsme se bavili o prázdninách, které strávil s holčičkami, jelikož Pavla byla zaneprázdněná rolí v inscenaci Komédie omytů na Shakespearovských slavnostech v Bratislavě a hostováním v Praze.

Dušan: Nejhorší na tom všem je, že já ty svoje holčičky strašně miluji. A chci s nimi pořád být. Ty malé potvůrky způsobily, že jsem se do nich zamiloval a zbožňuji je. A najednou je tady ten obrovský tlak, že bych chtěl být s nimi a zároveň bych se chtěl věnovat divadlu a spoustě projektů, které mám v hlavě. Je to pro mě hrozně těžké. Musím tady ale říct, že jsem měl asi nejlepší a nejkrásnější prázdniny ve svém životě! Možná trochu nespravedlivě řeknu, že to bylo dáno tím, že jsem byl s nimi dlouhou dobu sám, jelikož Pavla byla v Praze. Zjistil jsem totiž, že je jednodušší skloubit potřeby dvou malých holčiček s těmi mými. Oproti tomu skloubit potřeby celé rodiny, to už je fakt vyšší dívčí. Navíc musím říct, že jsem si užíval onoho obdivu okolí. Fiha, chlap sám se dvěma dětmi. Musím říct, že mi to lichotilo. ☺ Ale také je třeba říct, že jsem nemohl v pozornosti polevit ani na vteřinu! A pořád jsem tak nějak podvědomě čekal, že každý večer po návratu z výletů třeba po Vysokých Tatrách na mě bude čekat slavobrána, fáborky a jásající davy!!! Jakože fakt jsem to zvládl. Ale ono každý večer nic. ☺ Při našem povolání jsou společné chvíle s celou rodinou strávené na naplánovaném místě v naplánovaném čase velice vzácné.

Ale teď mi řekni, kdy vlastně všechny další aktivity připravuješ a děláš? Kdy se učíš role? Spoustu času trávíš v divadle, pak rychle za dětmi, večer znovu do divadla.

Dušan: (s úsměvem) Já mám na tyhle věci čas od jedenácti v noci dál. Limit je třetí hodina ranní. Déle to nesmím přetáhnout, protože ráno se prostě vstává v sedm.

Pavli, ty jsi v divadle ztvárnila mnoho rolí. Ještě mi řekni, které máš ráda.

Pavla: Vždy jsem měla ráda Desdemonu, ale je pravdou, že je to tak dávno, že si z toho mnoho nepamatuji. Je to pro mě taková připomínka nádherné životní etapy. Strašně ráda jsem hrála Alžbětu Anglickou v inscenaci *Marie Stuartovna*. Hrozně jsem jí totiž rozuměla. Myslím Alžbětě. ☺ Stuartovně jsem moc nerozuměla. Ale hrozně ráda hraji *Skleněný pokoj*, a to z mnoha důvodů. Například proto, že jsem se mohla setkat s autorem knižní předlohy Simonem Mawerem, což nám umožnil ředitel divadla a hlavně autor dramaturgie a režisér této inscenace Stanislav Moša. A hrozně jsem si vážila té společné práce se Standou. Vždy si uvědomím, jak moc herecký režisér on je, jak nám hercům strašně rozumí. A musím také říct, že jsem byla překvapená, že jsem dostala Liesel, a ne její protihráčku Hanu. Já jsem totiž byla vždy ta zlobivější a to je přesně Hana. Liesel je ta hodná. A najednou jsem hrála já tu hodnou, kdežto Hanu dostala Ivanka Vaňková, která je na rozdíl ode mě ta hodnější. Jasný protiúkol. ☺ Ale zase to bylo skvělé z toho důvodu, že jsem musela zdolat další hráz a poprat se s tím.

Opět, jako v ostatních případech, jsem měla nakonec tolik materiálu, že jsem s krvácejícím srdcem musela vybírat jen ty největší „špeky“. **Třeba mě zajímalo, jak Pavla zvládala natáčení seriálů... Vyprávěla mi o obrovské továrně na seriály, kde se točí, píše, hraje čtyřicet hodin denně. A jak to má takový herec s učení textů... které smí a které prostě nesmí zapomenout. Dušan mi zase vyprávěl, jak si užíval nádherného léta, a co vše s děvčaty zažil... I o tom, jaké další projekty chystá. Takže nezapomeňte přijít 14. listopadu na jeho koncert do ArtBaru nebo si prostě přijďte zaběhat na jím organizovaný běh Moravským krasem. Díky oběma za jejich čas a příjemné povídání.**

Text: Helena Brzobohatá,
foto: Tino Kratochvíl

Jaroslav ZÁDĚRA

NIKAM NECHOĎTE, DYŤ BUDEME MUSET DĚLAT!

V komedii *Stryček Váňa*,
režie: Stanislav Moša

Při rozhodování, s kým z „lidí z Městského divadla“ provést bilanční rozhovor k třicátému výročí sametové revoluce, padla volba na šéfa naší jevištní stavby, básníka, scénografa, zpěváka, flašinetáře, chovatele sov pálených, kamaráda krkavce Edy a především pábitele hrabalovského stříhu Jaroslava „Jaru“ Záděru. Jara je ovšem živý – ačkoli na něj byli nasazeni hned dva dramaturgové, rozhovor s ním stejně přetekl mimo rozměr jednoho čísla a přineseme vám jej na pokračování. Ostatně v líčení své cesty k divadlu a života u divadla se nenechal „výročním zadáním“ nijak zvlášť spoutat...

Jardo, jak začala tvoje cesta k divadlu?

Začalo to tak, že jsem byl zaměstnanec Teplotechny Praha. Jak se tehdy říkalo: Teplotechna Praha zaměstná i vraha. Tam jsem byl schovanej za bolševika jedenáct let. Já jsem se pro ně vyučil a pak jsem si to vyučení u nich musel „odpracovat“. Tam se nic neřešilo. Tam bylo nějakých dvacet borců, z toho patnáct totálně na plech každý den. Vynikajících jedenáct let.

Takže se tam moc nedělalo?

Já myslím, že za bolševika se nikde nemakalo ni-

jak moc tvrdě. A v Teplotechně určitě ne. Všichni si tam svařovali na doma nějaký držáky na kvítka do paneláku, ráno se otevřel rum a zahodilo se to víčko, aby se to muselo dopít. Třeba pátého srpna šel borec domů z dílny a měl takhle běžky v obalu. Nesl v tom nakradený uřezaný jekly a nikomu to nepřišlo divný... Takže chodil s běžkami celej srpen, než to doma dostavěl. Ale samozřejmě nějaká práce se musela udělat.

Cos tam dělal v Teplotechně?

Zámečnicka. Přesně strojního mechanika pro stroje a zařízení se zaměřením na ocelové konstrukce. Ale Ája, teda Petr Alexander z Provázku, mě pořád lanařil „už tam nechoď do té fabričky a pojď do divadla.“ A lanařil mě tak dlouho, až se tam propouštělo, protože přišlo období 93/94 a teď ti borci tam brečeli, protože tam chodili pětatřicet let. V šest ráno do fabriky a ve tři už v Gingille na pivu. A najednou jim někdo řekl „my tě teď propustíme“. A já jsem si říkal, že je ta doba, kdy i mě vyhodí, a ono se tak nestalo. Výpověď tehdy dostalo nějakých devět lidí, a já jsem mezi nima nebyl. Tak jsem šel za šéfem a řekl jsem mu, dejte mi výpověď, už se tady schovávat nemusíme, tak tady nechte někoho z těch starejch borců. Pak jsem dostal nějaké

odstupné, takže jsem měl ještě měsíc a půl za co pít a pak jsem šel za tím Ájou – my jsme spolu v té době hráli v kapele Kombajn, jejíž největší hit se mimochodem jmenoval *Odborová schůze Teplotechny Praha* © – že bych teda šel do toho divadla. Ale on mi řekl, že jsou ty tabulky a že tam pro mě není flek. A tak jsem se dostal do Městského divadla Brno.

A to bylo kdy?

To byl květen 1994.

Takže volbu divadla za tebe rozhodly tabulky.

V podstatě se tak dá říct. Ale zaplat' pánbů za to. **Mně tehdy bylo deset, takže si to pamatuju jinak, ale mám pocit, že řekněme v roce 92 nebo 93 měli člověk pocit, že je možné všechno. Lidí se rozváděli, zakládali nové rodiny, zakládali firmy, odjížděli do světa...**

Přesně! Tak to bylo. Mě se na to dneska ptají moje dospělé děti. Ale devadesátá léta jsme prokaučovali. Lidí jako my to prokaučovali. Ale víte jak, já jsem tu revoluci sedm let slavil.

Takže ty vyznáváš tu teorii, že ten, kdo si 90. léta pamatuje, ten je nezažil?

No jasně. A větší svobodu už nikdy nezažiju. A moje děcka už taky ne. I když bych jim to přál. Já si myslím, že jak ta generace před námi měla osmašedesátej, tak my jsme měli ty devadesátky. To byl masakr. Jeden velký večírek! My jsme jezdili s kapelou třeba třikrát týdně po klubech a jezdili jsem vlakem. A s námi čtyřicet lidí. My jsme jezdili taková čtverka, čtyři brněnské kapely a to byl mazec. Začátek devadesátých let, to byla úplná anarchie. To už psal Marian Palla ve své knize, jak Záděra vybíhal z kavárny vybírat větší a větší úvěr do banky. To se nad ničím moc nepřemýšlelo. Začalo se přemýšlet, až vymysleli exekutory.

A jak si pamatuješ 17. listopad? Pokud si vzhledem k těm sedmi letům oslav ještě vůbec něco pamatuješ...

Bylo to neuvěřitelný! To, že se začalo něco dít, to, že se něco stalo a začalo se něco dít. Ale víte, když bylo to nadšení, tak jsme chodivali do hospody na Anenskou. Ke Kubovi. Sonny Halas s přáteli tam měli jeden obrovský stůl, míchaly se tam party, vznikaly kapely a všelijaký věci. Tak tam seděl Petr Dvořák řečený Hrůza, takhle zastřížený ty fousy rezavý do rovna, a to byl vlastně jedinej pravdivej prognostik, kterýho jsem za ty leta potkal. Když jsme šli na ten Svo-

boďák, říkal „Nikam nechoďte, vy čuráci, dyt' budeme muset dělat!“ No měl pravdu. A Charlie Soukup to taky říkal: „Tak a teď už to bude jenom o penězích“. Když za mnou přijeli kamarádi z Anglie, tak se mě ptali „No a co vy tady teď chcete? Chcete tady mít na každém rohu McDonald?“ A já jsem jim říkal, že to tady nikdy nebude. Regulérně jsem o tom byl přesvědčeněj. Že se jenom uvolní poměry, začnou ti živnostníci dělat a kdo chce dělat, tak ať dělá, prosím. A tak. Začal jsem Charliemu věřit, až když se tu začalo krást. Tak jsem si říkal, ty vole, už se na to musí člověk asi dívat jinak, protože já jsem do té doby slavil tu svobodu.

Ale tos viděl u těch lidí v Teplotechně. Tam byli borci, co z osmihodinové pracovní doby čtyři hodiny spali na stole, mezi nohama vařič, aby jim nebyla zima, pač byl listopad. Tak já jsem je vzbudil a říkám „Hele, Žanku, pojďte, musíme se nějak k tomu začít stavět tady.“ On mi řekl „Přijdi, až mně přijdeš říct, že mi dáš o tři sta korun víc“. To byli lidi, které bavilo jít ráno do práce, pak zpátky, večer *Žena za pultem*, děcka spat, a ráno zas. Ti se potom rozhoupali, až se to řítilo ke generální stávce. Protože vůbec nevěděli. Já jsem alespoň věděl něco od kamarádů z undergroundu, ale lidi nevěděli.

Já si pamatuju při revoluci, jak přijel na Provázek Miloš Zeman. Já tam stál opřenej o prakt'ák, on kouřil fajfku a už tehdy měl přiblblěj hlas. A já si pamatuju, když řekl, že nám to bude trvat sedm let, než se dostaneme na úroveň rakouského občana. A já jsem tam seděl a říkal si, že sedm let je strašně dlouho. (*dlouhý smích*)

(pokračování v příštím čísle)

Text: Jan Šotkovský a Miroslav Ondra,

foto: Tino Kratochvil

foto: archiv JZ

15 LET HUDEBNÍ SCÉNY

Představte si, že máte možnost vybrat ze svých posledních patnácti let z každého roku dva nejúžasnější zážitky. Máte? A teď si ještě představte, že je prožijete všechny za sebou, a to rovnou dvakrát. A přesně tak to i vypadalo, když jsme s divadlem slavili pubertu naší Hudební scéný. Krásných 15 let.

V době, kdy se u nás zkouší dvě inscenace zároveň, a to sice *Santiniho jazyk* na Činoherní scéně a muzikál *Mamma Mia!* na Hudební scéně, je prakticky nemožné vytvořit něco, cokoli, dalšího. To by tu ale nesměl být Igor Ondříček a jeho tým. A tak se z pod jeho rukou během vypití asi sedmi káv vynořil kompletní playlist s obsaze-

ním, každý z oslovených zapátral v paměti, kde ale nehledal texty písní, ale spíše vzpomínal na místo, kam před těmi lety uschoval svůj scénář, archivárka Míša párkrát v divadle přenocovala, aby našla všechny důležité záznamy, a bylo téměř hotovo. Teď už to jen nazkoušet, nasvítit, ozvučit, secvičit choreografie, najít či ušít kostýmy, přichystat rekvizity, dohledat šperky, vytisknout plakáty, pozvat diváky, prodat vstupenky a připravit si velké množství kapesníků. Když se v divadle vzpomíná na inscenace, které už se nehrají a které herci milovali, promáčí se slzami nejedem rukáv.

A pak to všechno začalo. Nervozita by se dala krájet, diváci sedí, opona stoupá a ti lunárnější z nás posílají do nebe zbožná přání – hlavně,

ať se to povede! Ale když se pak ozvou první tóny z muzikálu *Vlasy* a diváci nadšeně tleskají, uklidní to všechny natolik, že si pak i nejedem z herců postesknou, že by si tam klidně ještě nějakou písničku přidal.

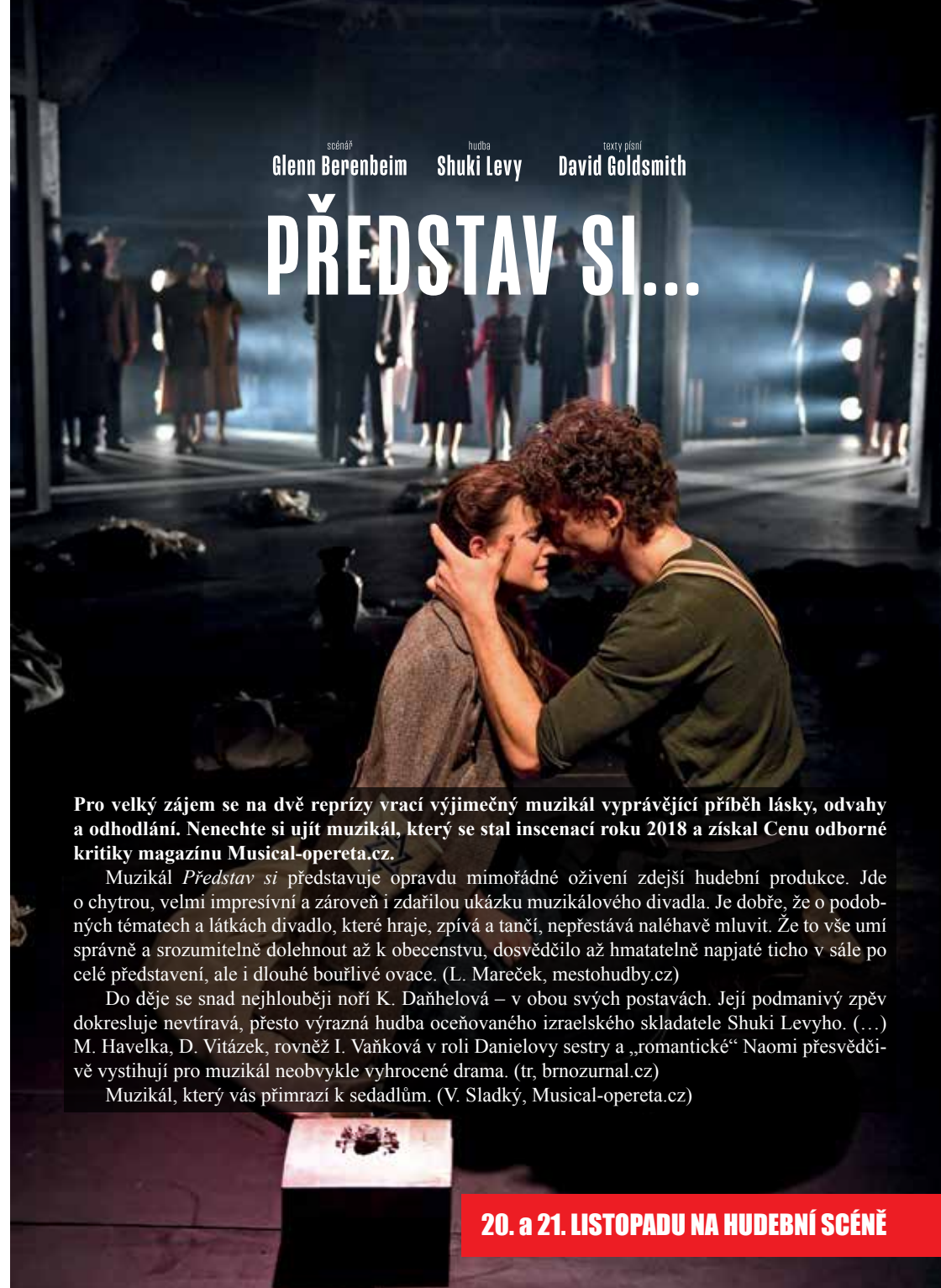
A tak tuto oslavu považuji (a věřím, že nejsem sám) za mimořádně úspěšnou. Protože když se i v oku pana ředitele zalesknou slza, tušíte, že je někde něco hodně v pořádku.

Občas se pak sice tu a tam ozvalo: „Ty, to je škoda že tam nezapívali...“ anebo: „Proč tam nebyla písnička z...“, ale to už je holt úděl průřezových koncertů. A víte co? Už za necelých pět let bude náš narozeninový mejdan pokračovat, a to oslavou dospělé, dvacetileté slečny a třeba právě tam zazní i ty melodie, které se letos do programu nevešly.

Tak tedy – vzhůru do dalších let, milá Hudebko! A tentokrát to vezmeme přes Řecko, projdeme se rájem, na pár nocí přenocujeme v Grandhotelu a naši letošní pouť ukončíme zastávkou u devíti křížů. A tak to letos vidím na krásný výlet, a když u toho budete s námi, čeká vás neopakovatelné dobrodružství.

Text: *Luboš Goby*,
kresba: *Jaroslav Milfajt*,
foto: *Tino Kratochvíl*

scénář Glenn Berenbeim hudba Shuki Levy texty písní David Goldsmith

PŘEDSTAV SI...

Pro velký zájem se na dvě reprízy vrací výjimečný muzikál vyprávějící příběh lásky, odvahy a odhodlání. Nenechte si ujít muzikál, který se stal inscenací roku 2018 a získal Cenu odborné kritiky magazínu Musical-opereta.cz.

Muzikál *Představ si* představuje opravdu mimořádné oživení zdejší hudební produkce. Jde o chytrou, velmi impresivní a zároveň i zdařilou ukázkou muzikálového divadla. Je dobře, že o podobných tématech a látkách divadlo, které hraje, zpívá a tančí, nepřestává naléhavě mluvit. Že to vše umí správně a srozumitelně dolehnout až k obecenstvu, dosvědčilo až hmatatelně napjaté ticho v sále po celé představení, ale i dlouhé bouřlivé ovace. (L. Mareček, mestohudby.cz)

Do děje se snad nejlouběji noří K. Daňhelová – v obou svých postavách. Její podmanivý zpěv dokresluje nevtrivá, přesto výrazná hudba oceňovaného izraelského skladatele Shuki Levyho. (...) M. Havelka, D. Vitáček, rovněž I. Vaňková v roli Danielovy sestry a „romantické“ Naomi přesvědčivě vystihují pro muzikál neobvykle vyhocené drama. (tr. brnozurnal.cz)

Muzikál, který vás přimrazí k sedadlům. (V. Sladký, Musical-opereta.cz)

20. a 21. LISTOPADU NA HUDEBNÍ SCÉNĚ

MDb POMOHLO SLOVINCŮM SE STARTEM MUZIKÁLOVÉ SCÉNY

Slovinskému Národnímu divadlu v Mariboru se zjevně zamlouvá práce brněnských divadelních tvůrců. Loni to byl s jejich rukopisem *TITANIC*, kvůli kterému se do města na řece Drávě sjížděli diváci z celé země, letos si Slovinci řekli o spolupráci na „operetě operet“ *Netopýřovi*. Ovšem fakt, že je divadelní Brno ve Slovinsku jako doma, má mnohem hlubší kořeny. Na vznik spolupráce a další podrobnosti zavzpomínal Stanislav Moša.

Na přelomu 80. a 90. let bylo naše divadlo několikrát pozváno se svými inscenacemi na festival Alpe Adria. A natolik se jim tam naše práce za-

líbila, že mě požádali, abych se svým realizačním týmem vytvořil nějaká představení s jejich souborem přímo na místě. Nejprve to byla Nova Gorica, pak Terst, následovalo Městské divadlo Ljubljana a v posledních letech Národní divadlo Maribor. Naposledy 4. října proběhla za ohromných ovací premiéra operního souboru tohoto divadla, který tentokrát své obecenstvo nadchl nastudováním „operety operet“ Johanna Strausse ml. *Netopýř*. (Před rokem to byl se stejným souborem muzikál *TITANIC*.) Celý realizační tým byl od nás z Brna. Scéna: Petr Hloušek, kostýmy: Andrea Kučerová, choreografie: Aneta Majerová, světelná režie: David Kachlír... Pou-

ze dirigent byl Angličan: Simon Robinson. Ještě před premiérou jsme dostali nabídku k další spolupráci.

Kolik už to bylo inscenací, které pomohlo Brno svými tvůrci ve Slovinsku vytvořit a která z nich byla nejuspěšnější?

Celkově bylo těch inscenací deset. Dvě v Gorici, jedna v Terstu, pět v Ljubljani a dvě v Mariboru. Největší úspěch zažil muzikál *Kabaret* v Městském divadle Ljubljana, který získal hned tři nejvyšší slovinská divadelní ocenění (Borštnikova nagrada), a dá se říct, že zahájil éru hudebního divadla v té nádherné a milé zemi, která se nejvíce upíná právě k nám, k České republice. Pojí nás historické vazby, a to především kulturní. Už

Karel Hynek Mácha byl blízkým přítelem největšího slovinského básníka, kterým byl a dodnes je France Prešeren. Já si ze svých slovinských kolegů častokrát dělám legraci, když tvrdím, že Jože Plečnik (architekt úprav Pražského hradu) byl Čech... Na počet představení byl zase nejuspěšnější muzikál *Sugar! (Někdo to rád horké)*, který se hraje v Ljubljani od premiéry (2008) dodnes. Už v Nové Gorici jsem se naučil jejich jazyk a časem jsem se stal i čestným občanem. To však nesouviselo s divadlem, ale s politikou. To je ovšem na jiné vyprávění...

Líší se nějak jejich divadelní pojetí, čím může Slovincům pomoci brněnská divadelní škola z Lidické?

Divadlo je dnes v mnoha ohledech a v tom nejlepším slova smyslu internacionální záležitostí. Míšení různých stylů a škol mu velmi prospívá. Tak, jak se mohou kolegové ze Slovinska, ale i jiných zemí toho hodně naučit od nás, stejně tak my přijímáme vysoce kvalitní impulsy od nich. Nikdy totiž nebudeme stejní, což především vyvěrá z vnitřního mentálního uspořádání každého jednotlivého národa. Zjednodušeně se dá říct, že čím více na západ a sever, tím více rácia, a čím dále na východ a jih, tím více emoci. (To prosím neznamená, že národy na východě či jihu Evro-

py jsou hloupé a ty na západě či severu postrádají srdce.) Jistě si mohli všichni všimnout, jak se hraje divadlo v Čechách a jak na Slovensku, o jak obrovský rozdíl tu jde! Nu a my na Moravě jsme v průsečíku těchto fenoménů, což je výtečná výchozí pozice...! A kromě toho můžeme při naší umělecké činnosti hojně využívat výsledky práce brněnské JAMU, kterou nám všude na světě závidí.

*Hvala za inervyju.
Miroslav Homola,
foto: Tino Kratochvíl*

VÁNOČNÍ TRAMVAJ & VÁNOČNÍ PRODEJNA

DOPRAVNÍHO PODNIKU MĚSTA BRNA

29. 11. – 22. 12. 2019

OKRUŽNÍ JÍZDY
OSVĚTLENOU TRAMVAJÍ

VŠEDNÍ DNY 16⁰⁰ - 21⁰⁰ / VIKENDY 11⁰⁰ - 21⁰⁰
PLATÍ BEŽNÉ JÍZDENKY A ŠALINKARTY

VÁNOČNÍ POJÍZDNÁ
PRODEJNA V TRAMVAJÍ

VŠEDNÍ DNY 16⁰⁰ - 19⁰⁰ / VIKENDY 13⁰⁰ - 19⁰⁰
UPROSTŘED NÁMĚSTÍ SVOBODY

**Miloš Urban, Stanislav Slovák, Jan Šotkovský:
SANTINIHO JAZYK**

Miloš Urban je nepochybně jednou z nejvýraznějších postav české porevoluční literatury. Čtenáři milován, kritiky ctěn, jeho knihy jsou překládány do cizích jazyků, natáčejí se podle nich televizní inscenace a filmy... A přesto je Městské divadlo Brno prvním českým divadlem, které získalo práva na dramaturgii jedné z Urbanových próz!

Jedná se o román *Santiniho jazyk*, mysteriózní příběh, který velmi umným způsobem propojuje thriller s mystikou. Reklamní „kreativce“ Martin Urmann dostane ve své firmě nečekaný úkol: objevit univerzální větu, reklamní slogan, který by fungoval za všech okolností a dokázal prodat cokoli. Urmann uvěří – pod vlivem setkání s tajemnou dívkou, která čte v metru knihu o světcích, hvězdách a kostelích – že tuto větu lze najít jako zašifrovaný vzkaz v geniálních stavbách barokního architekta Jana Blažeje Santiniho. Netuší ovšem, že jeho pátrání bude lemováno bizarními vraždami, tajuplnými vzkazy z minulosti a prazvláštní milostnou zápletkou...

Vzhledem k blízkosti dvou epochálních Santiniho staveb, v nichž se román zčásti odehrává (Křtiny a Rajhrad), se v našem divadle stává *Santiniho jazyk* i počtou brněnskému geniu loci, jako byla v nedávné době dramaturgii *Skleněného pokoje*.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: Dušan Vitázek, Petr Halberstadt, Jakub Uličník, Andrea Zelová, Jan Apolenář, Kristýna Daňhelová, Eliška Skálová, Aleš Slanina, Jan Brožek, Barbora Goldmannová a další.

**Shuki Levy, David Goldsmith,
Glenn Berenbeim:
PŘEDSTAV SI...**

Děj výjimečného muzikálu *Představ si...*, který MdB uvedlo v české premiéře, se odehrává v roce 1942 v prostředí varšavského ghetta. I přes tragické životní podmínky, v nichž se hrdinové nacházejí, však titul vypráví o příběhu plném naděje, optimismu a lásky. Hlavní hrdina, principál herecké společnosti Daniel Warshowsky přesvědčí svou rodinu a přátele, aby s ním zahráli představení vyprávějící skutečný příběh z dějin židovského národa o dobývání Masady. Před diváky se tak rozehrává příběh velké lásky mezi dcerou židovského rebela a generálem římských

legií. Oba stojí na opačné straně barikády. Ona se se svou rodinou a dalšími vzbouřenci vůči římskému útlaku ukrývá v pevnosti na hoře Masada, on chystá vojáků k útoku právě na tuto pevnost. Dokáže jejich láska překonat mnohaletý spor, který mezi Římany a židy panuje?

Ačkoli se mnohým zdá nevhodné, aby se o takovém tématu tančilo a zpívalo, Daniel je nakonec přesvědčen, neboť všichni uvěří, že paralela mezi historickým příběhem a současnou situací pomůže obyvatelům Varšavy bránit se zlovůli nacistů. Divadlo totiž nabízí způsob, jak uniknout z hrozné reality ghetta, v němž všichni žijí.

Nechte se vtáhnout do hlubokého příběhu, popusťte uzdu své fantazie, uvěřte v sílu lásky a lidské svobody, představte si...

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Martin Havelka, Kristýna Daňhelová, Ivana Vaňková, Dušan Vitázek, Tomáš Sagher, Robert Jícha, Lukáš Vlček a další.

**Milan Kundera:
JAKUB A JEHO PÁN**

Světznámý český prozaik napsal v roce 1971 brilantní melancholickou komedii, popisující roztodivné příhody šlechtického Pána a jeho plebejsky moudrého sluhu Jakuba. Text s podtitulem „*pocita Denisi Diderotovi*“ však není pouhou dramaturgií Diderotova románu *Jakub Fatalista* – je labužnickou rozkošnickou variací jeho hlavních témat, hravým domyšlením Diderotových paradoxů očima ironického skeptika 20. století. Milan Kundera touto hrou vzdává hold jedné z největších rozkoší, jakou zná – rozkoši z vyprávění: radostně se kochá věčně se opakující lidskou pošestilostí i skepticky přemítá nad tím, „co je psáno tam nahoře“ a zdali jsme jako divadelní postavy napsáni dobře či nikoli. Zároveň však Kundera svou vytříbenou komedii skládá – v nejistém světě, kde víme jen to, že jdeme vpřed, protože „vpřed – to je všude“ – v postavách Jakuba a Pána neokázalou počtu mužskému přátelství.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Jan Mazák, Viktor Skála, Andrea Zelová, Alena Antalová, Martin Havelka, Patrik Bořecký, Aleš Slanina, Barbora Remišová, Kristian Pekar, Jana Musilová, Ladislav Kolář a Vojtěch Blahuta.

PROGRAM LISTOPAD

PROGRAM PROSINEC

ČINOHERNÍ SCÉNA		HUDEBNÍ SCÉNA		ČINOHERNÍ SCÉNA		HUDEBNÍ SCÉNA			
1.11. pá 19.00	Vrabčák a anděl	1.11. pá 19.00	Mamma Mia!	1.12. ne 19.00	Santiniho jazyk	D	1.12. ne 18.30	Mamma Mia!	zadáno
2.11. so 18.00	Osmyčky	2.11. so 14.00	Mamma Mia!	5.12. čt 19.00	Pro nic za nic	C4	2.12. po 19.00	Mamma Mia!	
3.11. ne 19.00	Žebrácká opera	2.11. so 19.00	Mamma Mia!	6.12. pá 14.00	Pro nic za nic		3.12. út 18.00	Mamma Mia!	
4.11. po 19.00	Žebrácká opera	3.11. ne 14.00	Mamma Mia!	6.12. pá 19.00	Pro nic za nic	AB5	4.12. st 19.00	Mamma Mia!	
5.11. út 19.00	Žebrácká opera	3.11. ne 19.00	Mamma Mia!	7.12. so 19.00	Pro nic za nic	P	5.12. čt 18.00	Mamma Mia!	
6.11. st 18.00	Skleněný pokoj	4.11. po 19.00	Mamma Mia!	8.12. ne 19.00	Pro nic za nic	E7	6.12. pá 18.00	Mamma Mia!	zadáno
7.11. čt 18.00	Osmyčky	5.11. út 18.00	Mamma Mia!	9.12. po 19.00	Pro nic za nic	A1	7.12. so 14.00	Mamma Mia!	
8.11. pá 18.00	Osmyčky	6.11. st 19.00	Mamma Mia!	10.12. út 19.00	Pro nic za nic	C2	7.12. so 19.00	Mamma Mia!	
9.11. so 19.00	Santiniho jazyk	7.11. čt 19.00	Mamma Mia!	11.12. st 19.00	Sugar! (Někdo to rád horké)		8.12. ne 14.00	Mamma Mia!	
10.11. ne 19.00	Santiniho jazyk	8.11. pá 19.00	Mamma Mia!	12.12. čt 19.00	Sugar! (Někdo to rád horké)	zadáno	8.12. ne 18.00	Mamma Mia!	
11.11. po 19.00	Santiniho jazyk	9.11. so 14.00	Mamma Mia!	13.12. pá 19.00	Žebrácká opera	C5	9.12. po 19.00	Mamma Mia!	
12.11. út 19.00	Žebrácká opera	9.11. so 19.00	Mamma Mia!	14.12. so 19.00	Jméno		10.12. út 18.00	Mamma Mia!	
13.11. st 19.00	Žebrácká opera	10.11. ne 14.00	Mamma Mia!	15.12. ne 18.00	Anna Karenina		11.12. st 19.00	Mamma Mia!	
14.11. čt 19.00	Splašené nůžky	10.11. ne 19.00	Mamma Mia!	16.12. po 18.00	Anna Karenina	PP2	13.12. pá 18.00	Sněhurka a sedm trpaslíků	
15.11. pá 19.00	Santiniho jazyk	11.11. po 19.00	Mamma Mia!	17.12. út 19.00	Čarodějky ze Salemu	V2019	14.12. so 14.00	Sněhurka a sedm trpaslíků	
16.11. so 19.00	Santiniho jazyk	12.11. út 19.00	Mamma Mia!	18.12. st 19.00	Čarodějky ze Salemu	T2019	14.12. so 18.00	Sněhurka a sedm trpaslíků	100. repríza
17.11. ne 17.00	Žebrácká opera	13.11. st 18.00	Mamma Mia!	19.12. čt 19.00	Žebrácká opera	AB4	15.12. ne 14.00	Sněhurka a sedm trpaslíků	zadáno
18.11. po 19.00	Lakomec	14.11. čt 18.00	Mamma Mia!	20.12. pá 19.00	Žebrácká opera	A5	17.12. út 18.00	Horečka sobotní noci	
19.11. út 19.00	Lakomec	15.11. pá 19.00	Mamma Mia!	21.12. so 19.00	Splašené nůžky		18.12. st 19.00	Horečka sobotní noci	
20.11. st 19.00	Čarodějky ze Salemu	17.11. ne 20.00	VIVA "LALALA" REPUBLIKA	22.12. ne 18.00	Křídla 2018/2019		20.12. pá 18.00	BIG	
21.11. čt 19.00	Čarodějky ze Salemu	18.11. po 19.00	VIVA "LALALA" REPUBLIKA	27.12. pá 19.00	Donaha!		21.12. so 14.00	BIG	
22.11. pá 19.00	Čarodějky ze Salemu	20.11. st 19.00	Představ si...	28.12. so 19.00	Donaha!		21.12. so 18.00	BIG	
23.11. so 19.00	Splašené nůžky	21.11. čt 18.00	Představ si...	29.12. ne 18.00	Donaha!		22.12. ne 18.00	Vánoční koncert Javory + Javory beat	
24.11. ne 18.00	Splašené nůžky	23.11. so 19.00	Bitls	30.12. po 19.00	Pro nic za nic		23.12. po 18.00	Vánoční koncert Javory	
25.11. po 19.00	Jakub a jeho pán	24.11. ne 14.00	Bitls	31.12. út 18.00	Pro nic za nic		27.12. pá 19.00	Mamma Mia!	
26.11. út 18.00	Anna Karenina	24.11. ne 19.00	Bitls				28.12. so 14 a 19	Mamma Mia!	
27.11. st 19.00	Jméno	25.11. po 19.00	Bitls				29.12. ne 14 a 18	Mamma Mia!	
29.11. pá 19.00	Zdenek Merta u klavíru	27.11. st 19.00	Monty Python's Spamalot				30.12. po 14 a 19	Mamma Mia!	
		28.11. čt 18.00	Monty Python's Spamalot				31.12. út 14.00	Mamma Mia!	
		29.11. pá 18.00	Monty Python's Spamalot				31.12. út 18.00	Mamma Mia!	silvestrovský večer

Václav Havel:

ŽEBRÁČKÁ OPERA

Žebrácká opera je právem považována za divácky nejpřitažlivější Havlovu hru. Její předlohou je již od 18. století oblíbená stejnojmenná hra Johna Gaye, která svého času inspirovala i světověznámou adaptaci B. Brechta a K. Weilla. Jedná se o hru, v níž dva šéfové konkurenčních zločineckých gangů Macheath s Peachumem a s nimi zkorumpovaný šéf policie Lockitt bojují o moc nad londýnským podsvětím.

Jedinečnost Havlovy adaptace tkví v důsledně nesentimentálním pohledu na mafiánské praktiky vůdců londýnského podsvětí (a potažmo i vůdců světa). Princip bezzávadovosti a lži je tu doveden ad absurdum: každý lže každému a každý každého zrazuje. Nikdo není tím, kým se zdá být. Téma je umocněno jazykem, který je v komickém rozporu s postavami: gaunerů, zlodějů a prostitutky se vyjadřují vysoce kultivovaně, jako dokonalí gentlemani a zároveň odborníci na psychologii, sociologii, etiku atd.; s neúprosnou logikou vrší argumenty pro svá stanoviska i pro případné změny těchto stanovisek, obratně manipulativně vysvětlují své podlé činy a svá selhání, čímž u diváků vyvolávají salvy smíchu i mrazivé zjištění dokonale fungujícího podvodu světa.

Pravda nevitězí, protože každý zde má tu svou, a i ta platí jen, když se to vyplatí. Idealismus je směšný a musí zákonitě zemřít tam, kde za všech okolností vítězí pragmatičtý cynismus.

Režie: Hana Burešová

Hrají: Petr Štěpán, Jan Mazák, Markéta Sedláčková, Katarína Mikulová, Viktor Skála, Alena Antalová, Eliška Skálová, Aleš Slanina, Radka Coufalová, Alan Novotný, Igor Ondříček a další.

Robert Stigwood, Bill Oakes, Ryan McBryde, The Bee Gees:

HOREČKA SOBOTNÍ NOCI

Britská hudební skupina The Bee Gees se od poloviny 60. let pohybovala na vrcholu hudebních žebříčků. Na konci 70. let s velkým disco bohem zaznamenala obrovský úspěch a v roce 1978 získala Grammy za hudbu k filmu *Saturday Night Fever*. Hudební romantický film režiséra Johna Badhama byl teprve druhým snímkem, v němž se v hlavní roli objevil John Travolta, a odstartoval tak jeho hvězdnou kariéru. Travolta v květované košili, obtažených zvonových kalhotách a botách s vysokými podpatky v roli bravurního tanečníka Tonyho rozpoutal obrovskou vlnu zájmu o disco a stal se idolem milionů lidí po celém světě.

Také divadelní verze vypráví příběh brooklynského mladíka Tonyho Manera, jehož jediným zájmem je

trávit víkendy na místní diskotéce, což mu dovoluje zapomenout na všední ubíjející život. Jevištní adaptace filmového hitu měla světovou premiéru 5. května roku 1998 v londýnském Palladium Theater a hrála se zde přes dva roky. Následovalo broadwayské uvedení s více než pěti stovkami repríz a poté se rozpoutala celosvětová „horečka *Horečky*“. Od roku 2000 byl muzikál hrán v Argentině, Holandsku, Mexiku, Koreji, Španělsku, v roce 2004 proběhl i londýnský revival. Česká premiéra se konala v roce 2014 v pražském Divadle Kalich. Konečně si tedy i naši diváci mohou užít takové hity jako *Stayin' Alive*, *Night Fever* či *How Deep Is Your Love* v tomto blyštivě fenomenálním tanečním muzikálu.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Kristian Pekar nebo Marco Salvadori, Svetlana Janotová nebo Ivana Vaňková nebo Kristýna Daňhelová, Kateřina Marie Fialová nebo Dagmar Křížová, Radek Novotný nebo Daniel Rymáš, Ondřej Studénka, Lukáš Janota nebo Marek Kolář a další.

David Shire, Richard Maltby Jr.,

John Weidman:

BIG

Joshi Baskinovi je dvanáct. Kdykoli potká Cynthii, zastaví se mu dech a nezmůže se na slovo. Je to pro něj nová zkušenost, neví, co si s takovými pocity počít. Dětství končí, začíná puberta. Chtěl by Cynthii oslovit, zvláště když se dozví, že ani on není dívka lhotejný. Když se však v její společnosti chová nemožně, vysloví u tajemného automatu v zábavním parku přání „být velký“. A druhého dne se probudí v těle třicetiletého muže. A tak začíná bláznivý kolotoč situací, v nichž se vospělý muž s duší dítěte pokouší přežít ve složitém světě dospělých. Vystrašená matka jej samozřejmě nepozná a vyhodí ho z domu. Naštěstí mu však zůstane dětský kamarád Billy, který mu na cestě za návratem do původního těla všemožně pomáhá.

Muzikálová adaptace slavného filmu v hlavní roli s Tomem Hanksem měla premiéru na Broadwayi v roce 1996, byla nominována hned na pět Cen Tony a zaznamenala téměř dvě stě repríz. Hravá hudební komedie s prvky fantasy s energickou, současnou hudbou a místy až bláznivým dějem nabízí dechberoucí zábavu pro celou rodinu.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Jan Brožek nebo Jonáš Florián, Adam Gazdík, Josef Gazdík, Zdeněk Junák nebo Jan Mazák, Tereza Martinková nebo Viktória Matušová a další.

Gratulujeme našim herecům, kteří zaujali odbornou komisi udělující Ceny Thálie. V letošním ročníku se do širších nominací zapsalo hned pět jmen našeho souboru.

- Zdena Herfortová za roli Peggy Whiteové v inscenaci *Poslední loď*
- Hana Holišová za roli Dámy z jezera v inscenaci *Monty Python's Spamalot*
- Viktória Matušová za roli Susan Lawrencové v inscenaci *BIG*
- Ladislav Kolář za roli Jackie Whitea v inscenaci *Poslední loď*
- Petr Štěpán za roli Johna Proctora v dramatu *Čarodějky ze Salemu*

ŠIRŠÍ NOMINACE NA CENY THÁLIE 2019

Petr HALBERSTADT

KANDRDAS SENIOR

Kandrdas senior – tak se s nadsázkou tituluje nový člen našeho souboru Petr Halberstadt. Zkušený, suverénní hráč, který po šestadvaceti letech v souboru Mahenovy činohry „změnil dres“ a rolí svérázného kunsthistorika Romana Ropse v mysteriózním thrilleru *Santiniho jazyk* zahajuje novou etapu své divadelní kariéry.

Nepletu se, že je to letos přesně třicet let, co jsi začal studovat herectví? Poznámel tvá studia 17. listopad?

Nepleteš se. Nastoupil jsem na školu ještě za reálného socialismu, dva měsíce jsem pilně studoval a pak jsem stávkoval. A začala taková hodina mezi psem a vlkem, kdy to staré odcházelo a nové přicházelo a zároveň se definovalo, co je staré a co nové. V mém případě ovšem to „staré“ nebylo socialisticky prolezlé, ba naopak, protože mí ročníkoví pedagogové byli pan Lakomý a Zdeněk Dvořák. K nim se po revoluci přidal pan režisér Hajda a Břet'a Rychlík. Takže v rámci samotné herecké výuky nějaké „čistky“ příliš neprobíhaly, ale samozřejmě bylo všechno vzhůru nohama a vůbec se definovalo, čím by ta škola měla být. A odpadl nám pochopitelně marxismus-leninismus a dějiny mezinárodního dělnického hnutí ☺, které učil opravdu šílenec, jistý soudruh Boudný, kterému nestačilo, abychom věděli, v kterém roce daný sjezd KSČ proběhl, ale i v kolik hodin přesně začal a kdo měl první projev. Mimochodem, zajímavé je, že nás začalo v prváku patnáct a skončili jsme tři: Michal Bumbálek, Radim Fiala a já. A co mi ještě zbylo ze školy, je inscenace Smočkova *Podivného odpoledne dr. Zvonka Burkeho* v režii Břeti Rychlíka, kde jsem hrál Václava Václava. Tu hrajeme s Pavlem Liškou a Radimem Fialou dodnes (i když s velkými pauzami), neboť brzy po JAMU si nás k sobě vzal Bolek Polívka a *Burkeho* tak hrajeme s ním. A hrát s Bolkem je obrovský zážitek, ale to ti jistě nemusím vykládat. Navíc mám to štěstí, že se s Bolkem mohu herecky i lidsky setkávat i v jiných představeních jeho divadla. Je mi ctí mít takového kamaráda, je pro mě obrovským vzorem, nejen umělecky, ale především mě fascinuje jeho lidství.

A to, že tě učili lidé z Mahenovy činohry, jako Alois Hajda a Zdeněk Dvořák, nějak předznamenalo to, že jsi tam po škole dostal nabídku?

Já jsem na škole k Mahence upřímně vzhlížel. Myslím si, že tam na začátku 90. let byla velká skvadra hereckých osobností a dělalo se tam opravdu skvělé divadlo. A vůbec jsem si netroufl pomýšlet na to, že bych tam někdy hrál, moje meta byla – jelikož jsem Liberečák – dostat angažmá v Divadle F. X. Šaldy a to bych byl nejšťastnější člověk na světě. A když se to s tou Mahenkou přece jen přihodilo, tak jsem si toho opravdu strašně považoval, vždyť to byla doba, kdy jsme jako prváci chodili do Mahenky předávat kytky na premiéře a brali jsme to jako poctu. A když jsem tam ještě jako student hrál nějakého strážného v inscenaci *Život je sen*, byl jsem patřičně namistrovaný, že jsem se na to jeviště vůbec dostal.

Čím jsi v Mahence začínal?

První role v angažmá byl Toník Šíma v Goldflamově inscenaci *Babičky*. A první velká role byl Mauricio v Casonově *Stromy umírají vstoj*, kde jsem měl obrovský zážitek z toho, že najednou partnerím s panem Dufkem, panem Lakomým a hlavně s Vlastou Fialovou, pro kterou ta role znamenala velký comeback. Ve *Stromech* mi hrála babičku, pak když jsem dělal Parzivala v *Merlinovi*, tam mi hrála maminku a já jí říkal: „Vlastičko, my to ještě na ty milence dotáhneme.“ ☺

Po Casonovi samozřejmě chvíli trvalo, než jsem se dostal k další velké roli, ale podstatné pro mě bylo, že jsem byl obklopen spoustou velkých hereckých osobností, od kterých bylo čemu se učit a které se chovaly k mladému člověku velmi laskavě. A bral jsem jako samozřejmost, že v té velké konkurenci, která v Mahence tehdy byla, rozhodně nebudu hrát jenom velké role, to ostatně za samozřejmost neberu dodnes a s oblibou říkám, že není malých rolí, jenom malých gáží. ☺

Byl z těch bardů Mahenovy činohry, na které vzpomínáš, pro tebe někdo obzvlášť důležitý?

Velký obdiv a velké přátelství mě vážalo k panu Dufkovi. To byl pro mě opravdu herecký guru, symbol lásky k divadlu a perfektního hereckého řemesla a v neposlední řadě člověk velkého charakteru.

A byl pro tebe zásadně důležitý některý z režisérů, s kterými jsi tam pracoval?

Když jsem začínal, tak jsem se snažil opravdu něco se naučit a něco si vzít od každého z režisérů, s kterými jsem dělal. Ale člověk, který způsobil opravdu zlom v mém uvažování o tom,

Při zkoušení Santiniho jazyka s Dušanem Vítáčkem

co herectví a divadlo je, byl Lubomír Vajdička, s kterým jsem zkoušel McDonaghův *Osiřelý západ*. Tam jsem si opravdu začal hrát sám se sebou. Teprve po Vajdičkovi mám pocit, že jsem začal být schopen opravdu zkoušet, do té doby jsem plnil to, co po mě režiséři chtěli, ale nebyla to skutečná tvorba. Vajdička ve mně probudil schopnost herecky myslet. Protože já jsem přesvědčený, že herec není marioneta, ale bytost, která by se měla aktivně podílet na tvůrčím procesu – samozřejmě v mantinelech, které určí režisér.

Řada herců po čtyřicítce začne řešit určitou přirozenou nesvobodu toho povolání, tu věčnou závislost na režisérovi, provozu, fermanu atd. Někteří odchází z angažmá, někteří si zakládají svá divadla, jiní opouští divadlo úplně. Tobě se přihodily tři takové věci – stal ses nejdříve na nějakou dobu uměleckým šéfem Mahenovy činohry, pak ses stal principálem a režisérem vlastního souboru StageArtCZ a pak jsi po šestadvaceti letech z Mahenky definitivně odešel. Souvisí ty věci spolu?

Šefování činohry bych od toho oddělil, to s tím nesouvisí, protože to bylo nouzové řešení – Mahenka nebyla v dobré kondici, bylo to tam docela

divoký a reálně hrozilo, že město činoherní soubor zruší. Kolegové si mě vybrali a můj úkol byl dostat Mahenku z anesteziologicko-resuscitačního oddělení na normální oddělení ☺ a v klidu to předat. Trvalo to nakonec skoro tři sezóny, byla to dobrá zkušenost, především v tom, že se dost dozvíš o lidech kolem sebe, ale – *never more*. ☺ StageArtCZ, to je jiná věc – to je opravdu reakce na to, o čem jsi mluvil, že jsem měl v té době pocit, že si v angažmá nemůžu zahrát, co bych chtěl, a nemůžu si to dělat úplně podle svých představ. A pak jsem si chtěl zahrát s kamarádem, s kterým jsme spolu dlouho na jevišti nestáli.

Co se týče režirování, to bylo dané jednak tím, že jsme na režiséra neměli peníze ☺, jednak tím, že jsem měl dost jasnou představu o tom, jak má to představení vypadat. A když nechceš, aby z tebe režisér dělal loutku, které jen diktuje, co a jak má být, tak nemůžeš udělat loutku z režiséra a diktovat mu, že musí něco zrežirovat přesně podle tvých představ. Tak nezbylo, než se toho ujmout sám. A dneska máme na kontě čtyři inscenace a připravujeme se na pátou. A do toho s Mirkem Etzlerem, s kterým hrajeme společně v inscenaci *Mindgame*, budeme mít takový diskusní pořad,

kde si budeme povídat o tom, co jsme u divadla zažili a koho zajímavého jsme v životě potkali. K tomu jsem pro Divadlo Bolka Polívky režiroval *Horskou dráhu*, kde hlavní roli hraje Milan Kňažko spolu s Evou Novotnou nebo Jitkou Ježkovou, to byla krásná komorní práce, na kterou jsem moc rád vzpomínám.

A odchod z Mahenky? Je to klišé, ale platí – život je změna. A já jsem už pár let cítil, že nějakým způsobem stagnuju, zakrňuju, že mi chybí tvůrčí jiskra, že tam prostě víc a víc chodím do práce. A přitom jsem si opravdu nemohl – to zdůrazňuju – stěžovat na to, že bych nehrál hezké role. Ale taky jsem tam za dobu svého pobytu zažil (když nepočítám sebe) sedm uměleckých šéfů a nejde pořád začínat od nuly a pokaždé „nahažovat motor“. Jako že teď budeme konečně dělat to pravé divadlo. Tam opravdu docela podstatně chybí kontinuita.

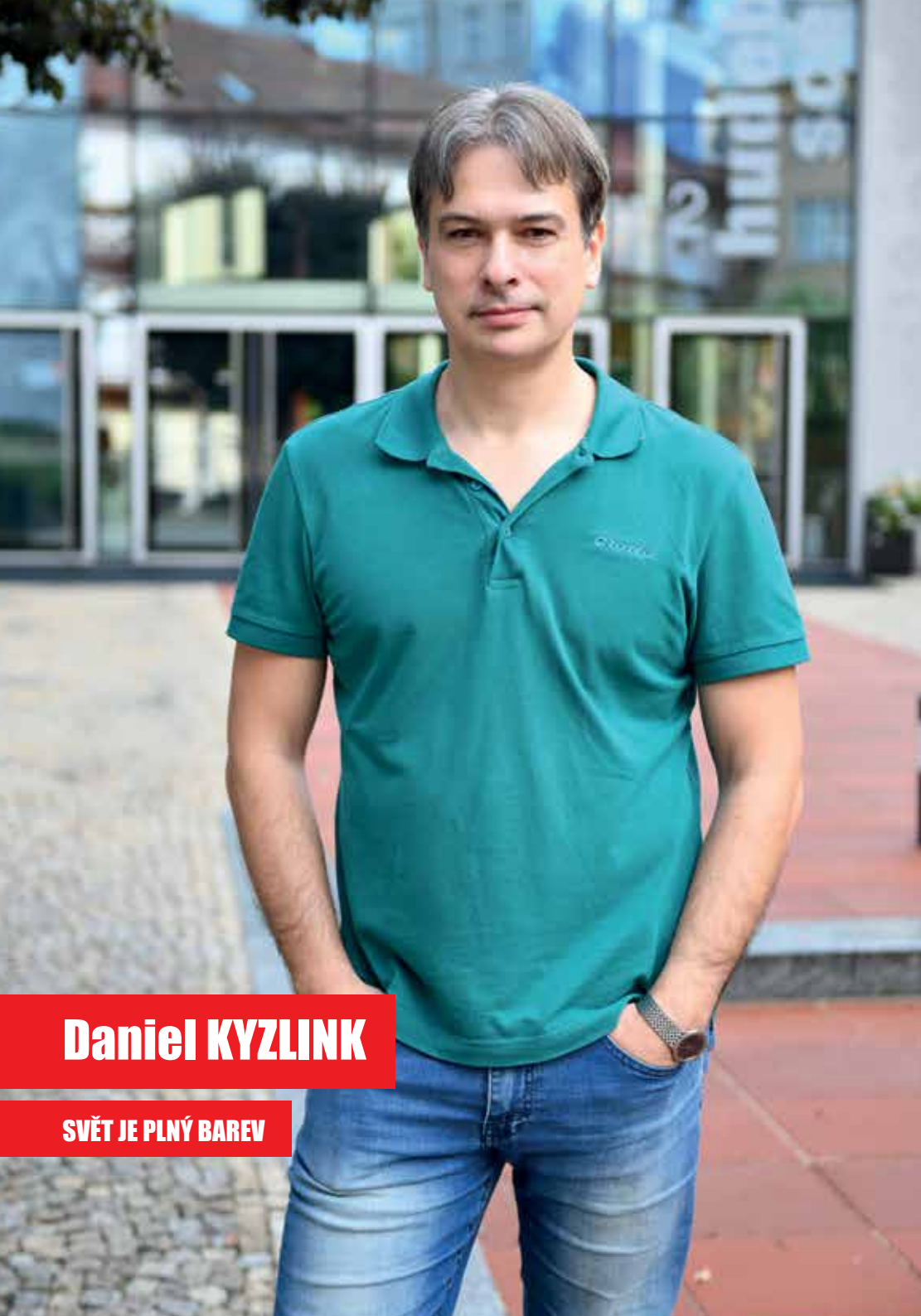
Víš, když umřel právě pan Dufek a vy jste s ním a panem Lakomým krátce před jejich smrtí výtečně udělali (a byl jsem za to moc vděčný) *Dobře rozehranou partii*, tak se ve mně začalo něco drolit. I tím, že pro mě z Mahenky zmizel její zásadní pilíř, i proto, že mě mrzelo, že divadlo, kde strávili velkou většinu svého tvůrčího života, jim

takovou příležitost poskytnout neumělo. Po odchodu pana Dufka mi začalo být jasné, že se blíží i můj čas změny.

Krátce – nechtěl jsem odejít z Brna, protože jsem tady rád, ale chtěl jsem taky někam patřit. A u vás – totiž pardon, u nás! – se mi moc líbí i co se hraje, i jak se to hraje a zejména, že se přitom pořád myslí na diváka. V tom smyslu, že lze předkládat i náročná témata a složité otázky, ale srozumitelným a vkusným způsobem, aby divák z divadla neodcházel ještě víc zmaten, než do něho přišel. ☺ Já pořád zdůrazňuju, že když diváci jsou taková frajeři, že si to divadlo nejdříve zaplatí ze svých daní a pak si do něho i koupí lístky, tak se o ně musíme postarat co nejlíp.

V divadelních kuloárech se také proslychá, že v Městském divadle je skvělá a soudržná parta lidí a to je pro mě velmi zásadní pro jakoukoliv práci. Za těch pár týdnů co jsem zde, jsem si ověřil, že je to více než pravda, což mě utvrdilo ve správnosti mého rozhodnutí.

*Text: Jan Šotkovský,
foto: Nikol Wetterová*

Daniel KYZLINK

SVĚT JE PLNÝ BAREV

Daniel Kyzlink je pravdě renesanční člověk. Skladatel, aranžér, klavírista, teoretik. Člověk by jej vydržel poslouchat hodiny a nenudil by se. Poutavě vypráví nejen o svojí hudbě a hudbě jako takové, ale také o chutích, přesazích a otázkách, které existence něčeho tak nádherného, jako je muzika, vyvolává.

Pojďme na to.

A můžu u toho pít pivo?

Samozřejmě. Celým našim divadel zní od rána do večera hudba skupiny ABBA – světoznámý muzikál Mamma mia!. Ty jsi společně s Martinem Procházkou autorem hudebního nastudování tohoto díla. Jaký je tvůj vztah k populární hudbě a speciálně ke kapele ABBA?

Řekl bych velmi pozitivní. Já jsem na tom vyrostl! Když mi bylo tak osm až deset let, doma u nás to hrálo a já jsem ty písničky poslouchal a miloval je. Takže je to taková vzpomínka na dětství. Teď se mi tedy recykluje to, co ve mně je už mnoho let. A to vlastně dost příjemně. Navíc jsem dostal také volnou ruku, jak to zaranžovat, jaký tomu dát kabátek, tak jsem se snažil udělat to hezké. A potvrdilo se mi to, že ty písničky jsou nadčasové, že jsou výborné, a i po letech, když to znovu slyším, musím konstatovat, že je to skvěle udělaný nápaditý pop.

Uslyší diváci velké rozdíly mezi notoricky známými písněmi skupiny ABBA a jejich divadelní podobou?

No, já jsem samozřejmě dostal nahrávku muzikálu, podrobně jsem si nastudoval filmovou verzi a obě tyhle verze jsem srovnával s originálem. A musím říct, že muzikálová verze byla pro mě muzikantsky i aranžérsky dost slabá. To byl taky důvod, proč se Petr Gazdík rozhodl, že to přepíšeme. Já jsem pak kombinoval zvuk originálu s tou filmovou verzí, protože ta respektuje originál a navíc se jej snaží posunout do současnosti. Je tam víc rocku, víc grooveu, má to prostě větší koule. A já jsem se to snažil zkombinovat, protože se to bude hrát celé živě. I ty zvuky, které jsou v originále elektronické, syntákové, tak ty jsem přepsal pro klasické nástroje. Řekl bych, že to zní přirozeněji, a pro naše divadlo, které často uvádí muzikály s velkým obsazením orchestru, je to správný krok.

To každopádně! Ty jsi opravdu široce rozkročen nad mnoha hudebními směry. Od klasiky až

po ABBu, ale já bych tě stejně nejlíc tupoval na rockera. Teď narážím na tvoji Rockovou mši, kterou jsi před několika lety zkomponoval. Co tě vedlo k tomu pustit se do takového kousku?

Těch popudů bylo víc. Chtěl jsem zkombinovat tuhle tematickou látku klasické latinské mše, s tím se musí popasovat dřív nebo později každý skladatel. Já jsem to chtěl udělat jazykem, který bude obecně přijatelný. Chtěl jsem zkombinovat prvky rockové muziky s klasickou ve velkém obsazení a vyšli jsme s textařem Johnem de Jongem z klasické latinské mše, kterou on si přebásnil. Drželi jsme se předlohy, ale převedli jsme ji do moderní angličtiny. Navíc jsme tam přidali ještě několik myšlenkových témat, která v klasické mši nejsou.

Na která další díla si ještě rád vzpomeneš? Máš jich na kontě opravdu dost...

Krátce po premiéře mše mě oslovila skupina lidí, která připravovala akci k výročí šesti set let od úmrtí Mistra Jana Husa. Vznikl z toho symfonický projekt a byla to taková koláž mých autorských věcí, převzatých i třeba dobových písní a já jsem to zpracoval pro velký orchestr. V mezidobu jsem začal pracovat na vlastním muzikálu, který pojednává o Nicholasi Wintonovi, zachránči židovských dětí za druhé světové války.

To je velmi zajímavé téma! Jak tě napadlo sáhnout do historie právě sem?

To téma si spíš našlo mě! Já jsem to nijak nehledal, neřikal jsem si „tak teď sednu a napíšu muzikál“, ale jednou se mnou přišla kamarádka, že slyšela tu moji *Rockovou mši* a že pro mě má námet na muzikál. Nicholas Winton. A já jsem se zamyslel, protože jsem byl rok v Anglii a pro ně je to poměrně známý hrdina, který v Anglii vchoval novou generaci z českých dětí. Jak je možné, že to ještě nikdo nenapsal? To mě zaujalo. ***A s tím vším, co děláš nejen pro naše divadlo, ještě stíháš psát nový muzikál?***

No s časem je velký problém. Libreto píše Luděk Kašparovský, už jsme natočili takové demo a předali ho panu řediteli Mošovi. Máme to zpracované, nějak to formujeme, tvarujeme, ale s mými omezenými časovými možnostmi to nejdě tak, jak bych si představoval.

Ty se dost zabýváš takovými tématy, co jdou do hloubky.

To asi vychází z toho, že jsem věřící člověk. Nejsm církevní fanatik, to ne, ono by to s mým

S orchestrem při zkouškách muzikálu Mamma Mia!

životním stylem ani nešlo skloubit. Ale duchovní témata mě hodně zajímají a připadá mi, že má smysl se tím zabývat. Zhudebnovat. Například ten příběh o Nicholasi Wintonovi, je pro mě těžko pochopitelné, že to ten člověk vůbec udělal. Takový úžasný čin, od kterého jej všichni odrazovali. Měl rozjetou kariéru na burze, vydělával solidní peníze a nic takového dělat nemusel. Ale přesto to udělal. A 669 dětí neskotčilo v koncentračním táboře, ale přežilo v Anglii.

Nese dnešní doba taky takové velké příběhy, velká témata?

Určitě se někde odvíjejí. Slyšel jsem krásný příměr – těžká doba tvoří silné muže, lehká, dobrá doba tvoří slabé muže. Což můžeme vidět všude kolem sebe v politice. Lidé ve vrcholných funkcích jsou bezpáteční, jsou přehnaně politicky korektní, bojí se rozhodnout, nenazývají věci pravými jmény, lžou. A člověk si říká proč. A pak přijde těžká doba a najednou povstávají takové hrdinové, kteří jsou nám inspirací dalších sto, dvě stě let. Takže ano, myslím, že i v dnešní době se něco takového děje, ale čas zjeví až později, kdy se o těchto hrdinech dozvíme.

Mezi nebem a zemí je také hudba, ne?

Bezpochyby! Pro mě je to jeden z důkazů, že ač svět mohl vzniknout evolucí, tak přesto nevěřím Darwinovi v tom, že hnací silou byla náhoda. My dneska Darwinovu teorii bereme jako faktickou

vědu. Ale je to pouze teorie, která má své silnější i slabší stránky! Já prostě nemůžu uvěřit tomu, že celý tenhle krásný svět, ve kterém žijeme a který tak důsledně ničíme, mohl vzniknout bez nějaké hnací síly. Řekněme bez Designéra, bez Stvořitele. To mi nedává smysl. Celé to Stvoření, ten svět je plný barev, je krásný. Designér, co to vymyslel, to klidně mohl vymýšlet řadu let. Klidně milióny. Ale je v tom úžasná invence. A to, že vznikla muzika, je jeden z důkazů, že něco mezi nebem a zemí musí být. Do evoluce ta muzika vůbec nezapadá. Proč by měl vzniknout nějaký systém tónů a harmonií a melodií, které jsme schopni vnímat jen my lidi?

To je zajímavý náhled. U nás v důsledku komunistického materialismu se to stále bere za jedinou pravdu, ale ve světě jsou kreacionistické teorie mnohem rozšířenější.

My to bereme jako faktickou věc, ale ona je to věc čistě filozofická a teoretická. Je to vlastně úhled pohledu, jak se díváme na stvoření světa. Můžeme tomu věřit, nebo nemusíš. Ale nálepkovat lidi, kteří neberou tuhle evoluční teorii, že jsou náboženští fanatici, nebo zpátečníci, to už ve 21. století prostě nejde!

V dnešní době jsou dost rozšířené odsudky názorů někoho jiného. Polarizace společnosti je dost vyhrcoaná. Cítíš to i v hudbě u muzikantů?

Že by klasičtí hráči opovrhovali třeba rockery nebo naopak?

Dneska už to tak asi není, ale za minulého režimu ano. Bigbeat byl přece jenom tou státní mocí potlačován, muzikanti se tím často neživil, tak to nebylo technicky a řemeslně na takové úrovni. Ale dnes se někteří muzikanti dostali na opravdu vysokou úroveň, že jsou srovnatelní se sólovými hráči v klasické muzice. Třeba někteří kytaristé.

Napadá mě například Michal Pavlíček, který vystoupí v pořadu Zdenek Merta u klavíru 29. listopadu na Činoherní scéně. Jen tak mimochodem pro pořady Zdenka Merta píšeš aranžmá a jsi kapelníkem malého orchestru.

Ano. Ale abych se vrátil k otázce. Dnes jsou ty rozdíly téměř smazané a najdeš virtuózy v jakémkoli stylu. Jazzmeny, rockery, instrumentální výkony jsou srovnatelné s klasickou hudbou. Nedá se říct, že nad klasickou hudbu není. Ona má jen jednu výhodu, že je prověřená časem.

Ty jsi hudbu i učil, je to tak?

Ano, dva roky jsem vyučoval teoretické předměty na brněnské konzervatoři. Učil jsem i soukromě piano a kompozici. Rok jsem učil v Anglii na umělecké střední škole teoretické předměty a pár hodin klavíru. To byla velmi zajímavá zkušenost. Tam jsem pochopil, co to znamená kvalitní školství. Nefunguje to jako tady, že si spousta muzikantů přivydělává učením. Tam se člověk musí rozhodnout. Jestli bude učit, byť dobře zaplacen, ale spolkně ho to celého, nebo bude hrát. Učitelé jsou ve škole do rána do večera, stráví pak volný

čas přípravami na další lekce, taky byrokratická zátěž je dost velká. Třeba slovní hodnocení žáků. Měl jsem docela dilema. Přemýšlel jsem, že bych v Londýně zůstal, bavilo mě to tam. Skvělé město pro kulturu. Ale tady už jsem měl dům, děti a práci, která mě baví, a na druhou stranu jít do přelidněného města, být kulturně neskutečně pulsujícího, a dělat práci, která mě zas až tak nebaví. Přece jenom se cítím víc jako kreativec, a ne jako předavač informací.

Máš ještě čas na nějaké koníčky?

Mám pár koníčků, jedním z nich je míchání koktejlů. Vybavil jsem si doma takový privátní bar. Mám tisíce receptů od profesionálních barmanů a asi 120 lahví různých druhů. Občas mě to popadne, tak si večer umíchám nějaký koktejl a je mi dobře.

To taky vyžaduje jistou dávku virtuozity.

Jo, ale to už je jiný level. Hlavně ti barmani, kteří jen neopakují to, co už znají, ale vymýšlí něco nového. To já už pochopitelně nedělám. Připomíná mi to muziku tím, že člověk objevuje různé kombinace chutí a vždycky ho překvapí, co se dá ještě zajímavého objevit!

Děkuji za rozhovor a přeji mnoho nových chutí v hudbě i koktejlech!

*Text: Miroslav Ondra,
foto: Tino Kratochvil*

Hned na druhý den po brutálním zásahu proti studentské demonstraci na Národní třídě byli do pražského Realistického divadla svoláni zástupci všech českých divadel. Tam se projednalo připojení ke stávce studentů, zformulovalo znění stávkového prohlášení divadelníků a dohodlo, že divadla vyhlásí stávku, ale neuzavřou své prostory, naopak je otevřou pro občanské mítinky. Samozřejmě se to neobešlo bez problémů. Tak po první stávkové akci v Divadle bratří Mrštíků následoval příkaz komunistických orgánů uzavřít budovu; druhá beseda s diváky se proto uskutečnila „na pavlači“ na divadelním dvorku. Další večer však nechal tehdejší ředitel otevřít dveře divadla na vlastní riziko a pak se místo představení konaly diskuse divadelníků a vzniknuvšího Občanského fóra na jevišti i v hledišti. Nadto herci dopoledne jezdili do místních fabrik, podniků i do okolních obcí pomáhat vědomí, že generální stávkou (ohlášenou na 27. listopadu) je třeba vyjádřit odhodlání občanů skoncovat s totalitním režimem, po nocích udržovaly spojky kontakt s Prahou, přivážejíce nové zprávy a materiály o vývoji politické situace. „Mrštíci“ stejně jako další divadla tedy plnili veledůležitou úlohu jakéhosi informačního centra, neboť sdělovací prostředky zůstávaly v rukou komunistů.

Zaměstnanci Divadla bratří Mrštíků v den generální stávky míří na Náměstí Svobody, kde se konala mohutná manifestace proti totalitnímu režimu / 27. listopadu 1989

KŘÍDLA 2018/2019

divácká anketa

Nejoblíbenější herec:

.....

Nejoblíbenější herečka:

.....

Nejvýraznější tvůrčí počín: (dramaturgie, scéna, kostýmy, hudba, choreografie, rekvizity, masky, plakát atd.)

.....

.....

Nejoblíbenější inscenace:

Karel Cón, Stanislav Slovák, Jan Šotkovský, Petr Štěpán / **Osmýčky**

David Shire, Richard Maltby Jr., John Weidman / **BIG**

Jonathan Larson / **RENT**

Eduard Bass, Jiří Levíčková, Stanislav Slovák, Jan Šotkovský, Petr Štěpán / **Klapzubova jedenáctka**

Sting, Lorne Campbell, John Logan, Brian Yorkey / **Poslední loď**

Lev Nikolajevič Tolstoj / **Anna Karenina**

Christopher Hampton / **Nebezpečné vztahy**

Maury Yeston, Arthur Kopit / **Nine**

William Shakespeare / **Romeo a Julie**

Je nejvyšší čas, abyste hlasovali do naší divácké ankety Křídla pro své nejoblíbenější herce, tvůrce a inscenace v sezóně 2018/2019! Hlasování se Vám může vyplatit stejně jako paní Monice Havlátové, jejíž hlasovací lístek vylosovala Ivana Vaňková, a výherkyně se tak může těšit na premiéru *Santiniho jazyka*. Další výherkyni lístků na naše představení paní Marcelu Borkovcovou vylosoval Jan Brožek. Před ukončením hlasování budeme losovat ještě jednou!

Neváhejte tedy vyplňovat hlasovací lístky a podpořit tak své oblíbence!

HLASUJTE DO KŘÍDEL!

Omlouváme se

Aleši Zbořilovi, jehož jméno jsme v minulém čísle neuvadli ve zprávě o výsledcích Tenisového turnaje. Chyba vznikla vinou Jakuba Uličníka, který špatně informoval o výsledcích. Aleš Zbořil se ve čtyřhře spolu s Tomášem Sagerem umístil na krásném 2. místě.

Hlasujte v divácké anketě Křídla a oceňte výkony těch, kteří si to podle Vás zaslouží nejvíc! Hlasovat můžete vícekrát, ovšem pouze prostřednictvím tohoto hlasovacího lístku (internetové zaslání hlasů je zrušeno), který najdete v každém vydání časopisu Dokořán, ve foyeru Činoherní a Hudební scény či v pokladnách MdB. Výsledky ankety vyhlásíme v prosinci 2019 během slavnostního předávání cen. Vyhrát však můžete i Vy! Každý měsíc vylosujeme jednoho šťastlivce, který od nás získá věcnou cenu. Pro to prosím vyplňte také Vaši e-mailovou adresu a telefon, abychom se s Vámi mohli spojit.

Jméno:

E-mail:

Tel. číslo:

Anketní lístek vhodte do schránky ve foyeru Činoherní či Hudební scény nebo v centrální pokladně MdB nejpozději do 30. 11. 2019. Děkujeme!

Městské divadlo Brno

Lidická 1863/16, 602 00 Brno

+420 533 316 360, predprodej@mdb.cz

NAPSALI O NÁS

ZASE TEN HAVEL?

Městské divadlo v Brně uvedlo jako svou první činohru sedmdesáté páté sezóny hru Václava Havla *Žebrácká opera*. (...) Ujali se jí dramaturg Štěpán Otčenášek a režisérka Hana Burešová. Kukátkové jeviště Tomáše Rusína mělo výbornou atmosféru uzavřeného prostoru, do kterého se občas nečekaně vcházelo a vycházelo. Civilní kostýmy Zuzany Štefunkové-Rusínové přesně uváděly a doplňovaly postavy inscenace. A živá hudba skladatele Petra Hromádky s hudebním nastudováním Dana Kalouska výborně svou skoro až smutnou groteskností dotvářela atmosféru toho podivného podvodnického příběhu. Z herců excelovaly dvě postavy: Jan Mazák, dobrácký taťka a mazaný šéf Peachum, a na druhé straně fešák a svůdce, konstruktér bizarních přesvědčovacích metod Petr Štěpán v roli druhého gangstera Macheatha. Ty dva herecké výkony byly brilantní. (...) Oduševnělost těch dvou vytvářela nádhernou komiku. K tomu ještě přesvědčivě

manželky zločinců, Markéta Sedláčková. A Eliška Skálová také výborná jako Lucy. A nezapomeňme na majitelku bordelu Dianu, kterou moc hezky a šarmantně zahrála Alena Antalová. Viktor Skála jako velitel policie byl stejný gauner jako zločinci, které honí, a bylo vidět, jak se v té postavě s radostí zabydlel. (...) Havel promlouvá k divákovi zajímavým jazykem. Mnozí jeho hry hodnotí jako absurdní. Mně se takové nezdají. Spíš je absurdní doba, ve které se ty příběhy odehrávají. A hlavní absurdita je, že jeho hry byly aktuální v pitomé totalitě, ve které jsme žili, i v době dnešní. (...)

Peter Stoličný,

www.eurozpravy.cz, 20. 9. 2019

HAVEL JE I DNES TREFOU DO ČERNÉHO

(...) V režii Hany Burešové vznikla zábavná inscenace s výmluvnými přesahy k dnešku. (...) Výsledkem je tvrdě cynický pohled na mechanismy moci, ale i vztahy v jakékoliv totalitní či zkorumpované společnosti. (...) Divák přesně cítí, že všichni tito hochštaplerští svatouškové a jejich

nóbl jazyk jsou vlastně jenom rétorickou zástěrkou špinavosti a podvodů, jak to známe i z reality dnešních dnů. Možná jen se všichni ti podvodníci kolem už ani nesnaží tolik schovávat za naoko duchaplnou mluvu a ušlechtilé myšlenky. (...) Režisérka nedělá z Havlovy hry doslovnou morálitu nebo mravoučnou satiru. Naopak za použití herecké naivní přímočarosti, scénické panoptikálnosti a okatých klišé vystrkuje k publiku směšný obrázek, tedy jak to funguje, když se zločin a zákon takto naoko ušlechtilé bratříčkují. Výsledný nenuceně jízlivý a parádně svižný dojem umocňují v tomto stopadesátiminutovém večeru všechny scénické složky. K inscenaci stvořil výtečnou ryčnou muziku Petr Hromádka. (...) Prostá scéna Tomáše Rusína představuje obrovskou šedou krychli. (...) Burešová vše inscenuje jako epické a důsledně přiznané divadlo. (...) Inscenace je ovšem jedinečná zejména v práci s herci. Představení je ukázkou opravdu mistrovských výkonů ve zvoleném a popisovaném žánru. (...) Jednou z kvalit inscenace je totiž právě obsazení Petra Štěpána do hlavní role zlodějského šéfa a sukničkáře Macheatha. Jde o jeden ze špičkových výkonů protagonisty v poslední době. Štěpán naprosto přesně zužitkuje svůj cit pro jazyk, slovní pointu i záměrným přehráváním intonace. Burešové inscenace je ovšem skutečným defilé zdařilých výkonů jako je Macheathův konkurent v podání Jana Mazáka tady prohnáného, k policii úslužného a domácího utápnutého Peachuma. Výtečná je Markéta Sedláčková v roli jeho pragmatické i hlasově zdrsnělé ženy nebo Radka Coufalová coby osudová děvka Jenny. A dá se pokračovat chválou na obě Macheathova děvčata Polly a Lucy, jak je hrají Katarína Mikulová a Eliška Skálová. (...) Návraty k tomuto Havlovu textu mají smysl a takto i dnes představují herecké a divácké zisky.

Luboš Mareček,

Lidové noviny, 26. 9. 2019

POSTAVA ANNY

JAKO DRAHOKAM V PRSTENU

(...) Ivana Vaňková na jevišti Annu hraje a také žije. (...) Nic nepřehání, hluboké rozpoložení vidíte v obličejí, v přiměřených gestech, její výrazný hlas nádherně zní při nářku. (...) Dobře režisér zvolil do role jejího manžela Jana Mazáka, jehož typický hlasový tón výborně ladí s postavou vysokého carského úředníka. Je chladně neústupný v nenávisti k Anně, snaží se jí odpustit, ale zachovává odstup. (...) O *Anně Karenině* platí více než o jiných klasických opusech, že je aktuální. Čteme-li dialogy v románu, nebo posloucháme postavy na jevišti Městského divadla Brno, slyšíme moderní názory na rodinu, která už v době Tolstého prožívala v celé Evropě krizi. (...) Režisér Gazdík využívá lehce přestavitelnou scénu Emila Konečného k filmově rychlým prostřihům. S kostýmy si řádně pohrála Eliška Lupačová Ondráčková. (...) Pochvala patří opět Petru Hlouškovi za projekce. (...) Hudbu volil Gazdík střídavě, klavír nebo orchestr zaznívá krátce jen ve vypjatých momentech. Inscenace patří na Činoherní scéně k tomu nejlepšímu v poslední době.

(tr), www.brnozurnal.cz, 26. 2. 2019

RING INTRIKÁNŮ

(...) V nové divadelní sezóně bude jistě patřit k nejjádanějším inscenacím *Nebezpečné vztahy*. (...) Režisér Mikoláš Tyc na horizontálně i vertikálně členěné, oponami, židlemi a poduškami vybavené světlé výpravě Andreje Ďurika a v inovovaných dobových kostýmech Anety Grňákové uplatnil vedle erotiky, sentimentu i humoru závěrečný pragmatický cynismus. V ústřední dvojici libertinských manipulátorů a milenců připadl po boku Radky Coufalové jako markýzy de Merteuil ošemetnější, avšak zdárně zdořaný „protiúkol“ Michalu Isteníkovi coby vikomtovi de Valmont.

Vít Závodský,

Týdeník Rozhlas, 12. 8. 2019

MICHAL ISTENÍK:

NEMÁM PUD SEBEZÁCHOVY

(...) Často se s herci v rozhovorech dostanu k tématu: kolaps organismu. Vy jste se tomu tedy zatím vyhnul?

Ne. Už dvakrát jsem zkolaboval. Jednou mě od-

vezla rychlá z představení na korunárku a nedávno jsem padl na zkoušce psychickým vyčerpáním. Takové malé vyhoření. Pár dní jsem každou volnou minutu jen spal. Nemluvil. A spal. Nic jiného dělat nešlo. Nebyla síla ani vůle. Pak jsem šel za ředitelem a poprosil ho o volno a on mi řekl: „Samozřejmě, ale mám pro tebe nachystaného Valmonta.“

Ajaj.

Herecká ješitnost zvítězila nad tělesnou schránkou. Valmont mě nakopl a jedu dál. Podruhé už bych Valmonta nedostal...

Takže jste nazkoušel Valmonta, Shakespearovky. Znovu podstupujete takovou zátěž?

Asi nemám pud sebezáchovy.

Rytmus herecké práce obecně mi někdy připadá dost úsilný. Ranní zkoušení, večerní hraní, noční zkoušení speciálních projektů, natáčení, dabingy...

Ale je to pořád – i když v divadle nefunguje demokracie a ani by neměla – opravdu svobodný povolání. A těch okamžitých odměn je taky dost. Už jen když vás někdo pochválí, zasměje se, rozpláče, zatleská nebo když sama víte, že se to povedlo. Když to na jevišti funguje... Ano, blbě se v tom provozu plánuje osobní život, ale na druhou stranu se klidně může stát, že v úterý zjistíte, že máte ve středu neděli. A můžete být doma a nevystrčit nos.

Proč by neměla být v divadle demokracie?

Nepatří tam, divadlo potřebuje určitý druh až skoro diktatury. Dobrý principál se nemůže ohlížet na rady všech a volbu všech.

Měl jste štěstí na dobré principály?

Měl a mám. V Městském divadle v Brně je to pan Moša, v Buranteatru Michal Zetel, Miky Tyc, Juraj Augustin...

Stanislav Moša už tam je pár desítek let...

A je pořád mužem na svém místě a doufám, že dlouho bude. Jiný takový v republice není. Co jemu se povedlo vybudovat?! Divadlo o dvou scénách, šedesát představení měsíčně, každý večer tisíc lidí a téměř vždy vyprodáno... To je přece neuvěřitelné. (...)

Dřív jste říkal, že vás kamera nemá ráda. Už vás zjevně vzala na milost, jak jsme viděli v seriálu Most! nebo Živé terče.

Dan Wlodarczyk mi před lety na nějakém castingu povídá: „Talent tam je, to je nesporné. Ale kamera vás nemá ráda, vypadáte jako knedlík. Mu-

síte tomu dát čas, musíte trochu sejit.“

Věkem?

Trošku se strhat, pak to půjde. Rok se s rokem sešel, já taky a najednou to jde. (...)

Máte ceny Thálie i Radoka. Takže do hereckého hattricku vám chybí právě „jen“ ten Lev.

Mám ještě čas, to musím sejit ještě trochu víc. (...)

V bulváru jsem se dočetla, že vás při jednom představení zranil elektrický proud a odvezla vás dokonce rychlá. To je pravda?

Jsem sběratel neuvěřitelných příhod. Sběratel zranění. Tehdy to bylo o fous. (...)

Byl jste v bezvědomí?

Ne, ale když mě to odhodilo, byl jsem úplně dezorientovaný... Začal jsem odříkávat scénu, která měla přijít až za 20 minut, pak jsem zavrál, upadl do portálu a ležel... Sanitka mě odvezla. Dopadlo to dobře. Jindy jsem si přesekl stehenní sval na zkoušce. Nebo mě při stavbě scény posral holub. Do ucha. (...)

Byl jste takový vždycky?

Jo. Vždycky se mi děly nejmíň pravděpodobnější věci. (...)

Pojďte se chvíli bavit radši o vašich úspěších.

To by byla nuda. Víte co, ono nade mnou na druhou stranu něco bdí. Už jsem mohl být párkrát mrtvej... Ale přes všechna zranění mám ve svém životě neobyčejný štěstí na lidi. Nemám žádný mety, nechci se za ničím hnát, ale lidi, které potkávám, mě v práci posouvají dál, všechno vzniká organicky. Mám třeba i svoje vysněné role, ale neřeknu je nahlas, chci, aby přišly samy od sebe, ne že si někdo přečte, co chci hrát...

A máte nějaké osobní přání?

Přežít.

Lenka Vrtišková Nejezchlebová,
Vlasta, 7. 8. 2019

VLASTA CHRAMOSTOVÁ

* 17. listopadu 1926

† 6. října 2019

Stalo se to 14. června roku 1945, kdy současné Městské divadlo Brno zahájilo svou činnost, tehdy pod názvem Svobodné divadlo. V premiéře inscenace Nezvalovy „Manon Lescaut“ režiséra Milana Páska, mého profesora režie na JAMU, vystoupila v roli Modesty posluchačka 4. ročníku dramatické konzervatoře v Brně Vlasta Chramostová. A mně se jeví tento její umělecký start v onom Svobodném divadle jako něco, čím ji sudičky obdarovaly pro celý její život... Žít a pracovat svobodně ve svobodě, a když to nebude možné, tedy za svobodu všemi prostředky bojovat...! S hlubokým zármutkem jsme v našem divadle přijali zprávu o jejím úmrtí, ale zároveň jsme si právě díky ní znovu uvědomili, jak je důležité neustále svazovat svůj život umělecký s životem občanským.

Odešla legenda českého divadla, odešla mimořádná umělkyně a výjimečně odvážný a moudrý člověk.

Čest její památce.

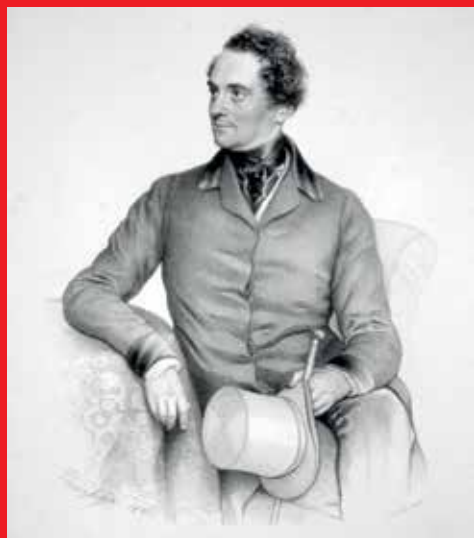
Stanislav Moša

Od úterý 8. října byla na recepci našeho divadla umístěna kondolenční kniha, kde mohli lidé vzdát úctu této brněnské herečce a v pondělí 14. října bylo občanům umožněno vzdát poctu této mimořádné ženě položením květin či zapálením svíček ve dvoraně divadla.

Památce Vlasty Chramostové se přišli poklonit zástupci města Brna včetně primátorky Markéty Vaňkové.

„Stvořitel chtěl jednou stvořit hru a splácal dohromady takový kus pod názvem ‚Láska‘. Ohromný úspěch, nával u pokladny, vyprodaný sál. Úspěchem obluzený stvořitel napsal druhý díl – ‚Manželství‘. A jak už to u takových seriálů bývá – propadák.“

Pokud má středoevropský prostor nějakého mediálního klasika, je jím nepochybně legenda vídeňského lidového divadla, znamenitý herec i dramatik Johann Nepomuk Nestroy. Je to dáno především kvalitami jeho komedií: mimořádnou divadelností, nápaditostí zápletek, umným snováním všech komických omylů a nedorozumění a nebývale vytříbených dialogů, prospěkovaných proslulými nestroyovskými bonmoty („Ještě, že utápím svůj smutek ve víně, jinak bych mohl propadnout chlastu!“). Skepse a melancholie, plynoucí z Nestroyova ironického pohledu na malichernost a předvídatelnost většiny naší pozemské štrapáce, se v jeho vrcholných textech mísí s hravým porozuměním pro to, jak velce a dramaticky dokáží „malí lidé“ prožívat své „malé osudy“.

Protagonisty komedie *Pro nic za nic* (*Umsonst*, 1857) jsou kočovní herci Artur a Picl – první z nich se dostává do milostných eskapád, kte-

ré ho nutí k nejružnějším převlekům a intrikám, druhý to vše ironicky komentuje. Základním paradoxem příběhu je pak skutečnost, že lásce ústřední milostné dvojice zde vlastně nic nestojí v cestě. Artur miluje slečnu Emu Bušovou, aniž ví, že Ema je schovankou jeho strýčka, továrníka Truchlanta. A pan Truchlant se rozhodl, že Emu provdá – právě za Artura. Artur se ovšem mylně domnívá, že Truchlant si chce Emu vzít sám, a začne plánovat – jak se posléze ukáže, doslova *pro nic za nic* – její únos. Na svém putování pak Artur s Piclem v hostinci v Braunau naleznou druhou mileneckou dvojici – servírku Sali a číšníka Jirku, kterým ve sňatku brání Salin otec, hostinský Kyselák. Ten chce dceru provdat za syna bohatého průmyslníka Ignáce Myšičku. Oba herce napadne, že by si ve své snaze mohli navzájem vypomocť...

Nestroy bravurně ovládá principy zápletkové komedie, dokáže je propojit se svěbytnou poezií života kočovných herců, a zároveň si nad vším komickým hemžením udržuje lehounký nadhled, laskavý a pobavený zároveň. Příznivci chytré zábavy v nostalgickém rákosko-uherském stylu se mají určitě nač těšit.

Komedii *Pro nic za nic* uvedeme v překladu **Josefa Balvína** a inscenační úpravě dramaturga **Jana Šotkovského** a režiséra **Mikoláše Tyce**. Ten si do svého inscenačního týmu kromě renomované kostýmní výtvarnice **Alexandry Gruskové** (která s Městským divadlem spolupracuje vůbec poprvé) pozval osobnosti našemu obecnstvu dobře známé – **Andreje Ďuríka** (scénografie), **Karla Cóna** (hudba) a **Martína Pačka** (pohybová spolupráce). Dvojici protagonistů ztvární **Jan Brožek** (Artur) a **Aleš Slanina** (Picl), v dalších rolích se objeví **Petr Štěpán** (Truchlant), **Barbora Goldmannová** (Ema), **Eliška Skálová** (Sali), **Marco Salvadori** (Jirka), **Milan Němec** (Kyselák) a další. **Premiéry inscenace se odehrají na Činoherní scéně 7. a 31. prosince 2019.**

-jš-

PARTNEŘI DIVADLA

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

DOKOŘÁN LISTOPAD 2019 Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 1863/16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 320

+420 533 316 360

www.mdb.cz

Šéfredaktorka:

Klára Latzková

Tisková mluvčí:

Lenka Kovářiková

Grafická úprava:

Petr Hloušek,

Petr Konečný

Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150

249. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 10. 10. 2019

Náklad 5 600 ks

Titulní strana:

foto: David Smetana

JAKUB A JEHO PÁN

moudrá komedie

25. října 2019
na Činoherní scéně

Milan Kundera oslavil letos na jaře úctyhodné 90. narozeniny. O důvod víc vrátit na jeviště Činoherní scény jeho brilantní melancholickou komedii, popisující roztodivné příhody šlechtického Pána a jeho plebejsky moudrého sluhy Jakuba! Vychutnejte se na konci listopadu moudrou a rozkošnický laskavou inscenací, ve které excelují Viktor Skála s Janem Mazákem a kde jim zdatně sekunduje Alena Antalová v roli hubaté hostinské či Kristian Pekar coby bonvivánský šlechtic.

MAMMA MIA!
Lucie Bergerová,
Ivana Vaňková
a Jana Musilová

Benny Andersson
Björn Ulvaeus
Catherine Johnson

MAMMA MIA!

režie: Petr Gazdík

PREMIÉRA NA HUDEBNÍ SCÉNĚ

19. ŘÍJNA 2019